

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 172

ΔΡΧ. 10

“Όταν ὁ ἔρως
δὲν εἶνε πιά
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

καλυψη αυτον που της διελισε
τα παιδικα ονειρα της, οταν τη

Ερώτασαν και έμεναν πολλή ώρα θουδοί. Έτσι έμεναν θουδοί τώ-
ρα τελευταία όταν έρι-
σκονταν μόνοι. Ο Μωρίς ήταν φυ-
σικά ολιγόλογος. Η Νόρα φαινό-
ταν πάντα θουδομένη σε σκέψεις
δυσάρεστες.

Στό μεταξεί ο Ρενέ με τους φί-
λους του αστυνομικούς, χαλούσαν
τόν κόσμο για να βρουν κάποιο
ύψος της υπέρτατης της Κλάρας. Μα
κανένας δεν τους εφώτιζε. Άκο-
λούθησαν δυο φορές λαθρασιμένα
έχνη. Τους έλεγαν πως είχαν ιδή
κάποια τρελλή έτρεχαν και έρι-
σκονταν, μπροστά σε γυναίκες που
φυσικά δεν μπορούσαν να έχουν κα-
μιά σχέση με τη μητέρα της Κλά-
ρας.

Αξαφνα, μιά μέρα, ο Ζάν 'Αμ-
πέλ επέταξε:
— Έσέλας μιάν άγγελία στις έ-
φημερίδες.
Ο Κλώντ έγείλασε.
— Άγγελία ότι ζητείται κί-
ποινα τρελλή; Η μήπως έπρωτίμ-
σες να γράψης ότι ζητείται μιά
φόνισσα;
— Άσε τ' άστεία σου, έκαμε
ο Ρενέ. Πές μας, Ζάν, γιατί έδα-
λες άγγελία, και τί γράφεις;
— Διαβάστε, ελπε ο 'Αμπέλ
και τους έδωσε ένα κομμάτι έφη-
μερίδος.

Και έγγραφε αυτή η άγγελία:
«Παρακαλείται η οικογένεια που
έφυλαξένησε τη Μίνα Τερέ, να πα-
ρουσιασθή στον αστυνομικό κ. Ζάν
'Αμπέλ, δόδον Ζεράρ 12, αλλοιώς
υπεχθί εδούνην έναντι της δικαιο-
σύνης».

Ο Κλώντ ξεκαρδίσθηκε στα γέ-
λια.
— Είσαι σπουδαίος και σού
προδίδω μιά περίφημη καριέρα.
Η φαντασία σου δεν έχει όρια.
Πού ζέρεις εσύ αν την έφυλαξέ-
νησε μιά οικογένεια; Και γιατί
θα φοβηθούν και θα παρουνί-
σθουν;

— Όλες οι άνακαλούψεις γίνον-
ται όταν δοθή η τύχη, ελπε ο
Ζάν 'Αμπέλ, φιλοσοφικά. Τα πιο
άπειθνα πράγματα πραγματοποιή-
σονται; Τι θα πής, νεαρέ ντε-
κτιέ, αν έρω μ' αυτό το μέσον
την Άγνην τί Σαντέρ;
— Θα πώ ότι η τύχη βοηδεί
τους ήλιθιους.

— Εύχαριστώ πολύ, δεν μου
κακοφαίνεται. Άς με δοθή η
τύχη και δεν έχω αντίρρηση να
είμαι ήλιθιος.
— Επέρσαν πάλι λίγες ημέρες.
Τις ώρες που ώριζε ο Ζάν 'Αμπέλ
ότι έπεριμένε «την οικογένεια»·
πήγαινε πολλές φορές και ο Ρενέ
στο γραφείο του, απαραίτητος δά
ο Κλώντ. Κάθε φορά που περνού-
σαν οι δυο ώρες και κανένας δεν
άνοιγε την πόρτα, ο Κλώντ έ-
θριώθηκε.

— Έτσι ήταν καθισμένοι ένα βρά-
δυ, όταν έκτύπησε η πόρτα. Ο
Ζάν 'Αμπέλ άνοιξε μ' ένα ευχάρι-
στημένο έπιφώνημα. Ένας άνθρω-
πος, κοντός, άδύνατος, κακοντυμέ-
νος, έφάνηκε. «Όταν τους είδα
είσα τους τρεις έτσι μαζεμένους ή
ερώτη που κίνησε ήταν να τραπή
έις φυγήν. Ο 'Αμπέλ τόν έκράτη-
σε από το χέρι.

— Πέρασε, του έπτε με ύφος
μισοκαλόδοκo και μισοπειλητικό.
Ο χωρικός έπέρασε και έκύτ
ταξε γύρω του με πανερό φόδο.
— Λοιπόν; έκαμε ο Κλώντ ει-
ρωνικά. Τι νέα, καλέ μας φίλε;
Πού την έχεις κρυμμένη τη Μίνα
Τερέ;
— Ο χωρικός έστριφώγυρσε τη
σκούφια του στά χέρια του και ή
φωγή του ακούστηκε δειλή.

— Αηλάδη... Έγώ δεν φταίω.
Σταμάτησε και ρώτησε ο αγνό:
— Είσαστε όλοι σας, πάλι να
πή, αστυνομικοί;

— Όλοι άποκρίθηκε γρήγορα
ο 'Αμπέλ. Σκέψου καλά πριν μι-
λήσης. Άν μās πής μιά λέξη ψέ-
μα, είσαι φταίω.
— Δεν φταίω εγώ, δεν φταίω
εγώ, φώναξε με τρόμο έσπικρό.
Έγώ είμαι ένας πτωχός άνθρω-
πος. Δεν έχω φταίω καλά... καλά
για τη φιλία μου. Μου χύπησε
την πόρτα, μεσάινχτα. Καλά μου
είπε ή γυναίκα μου να μην άνοι-
ξω. Μά εγώ την λυπήθηκα. Πα-
ρακαλούσε τόσο... Της άνοιξα.
Της έδωσα ένα κομμάτι ψωμί...
μά το θεό, το ψωμί που είχα να
πάρω την άλλη μέρα στη δου-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

λειά μου... Η γυναίκα μου έ-
γκρινιζέ... της έδωσα έπειτα λί-
γο άχυρο για να πλαγιάσ...
Η γυναίκα μου δεν έκλεισε μά-
τι... Φοβήθηκε γιατί ήταν λεί-
η τρελλή...
Τάλεγε όλα μαζί άσυνάρτητα ο
φοβισμένος άνθρωπος.
— Στάσου στάσου, τόν έκοψε
ο Ρενέ. Πως σε λένε έσένα;
— Ζάκ Ζακό.
— Άκουσε, λοιπόν, φίλε μας
Ζακό. Δεν θέλω να μάς πής πολ-
λά λόγια. Ξέρεις πού έρίσκειται
τώρα αυτή η Μίνα Τερέ;
— Όχι, άποκρίθηκε τρεσχητά
ο Ζάκ Ζακό.
Φαινόταν όμως φανερά πως λέει
ψέματα.

— Μας κρύβεις την αλήθεια, εί-
πε ο 'Αμπέλ με τ' πίο άσυνήρο
του ύφος. Οι συνέπειες θα έινε θα
ρείεις για σένα. Πρέπει να μάς πής
όσα ξέρεις από την άρχή.
— Να σάς τα πώ, είπε ο χω-
ρικός τρομοκρατημένος.
Και άρχισε:

ΣΑΝ ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΜΕΝΟ
ΑΓΡΙΜΙ

— Είχαμε κοιμηθί, ή γρηά
μου κι' εγώ...
— Πότε; τόν έκοψε ο Κλώντ.
— Πάνε τώρα... έπάνω ά-
πό τρεις μήνες.
— Καλά, συνέχισε!
— Είχαμε κοιμηθί ή Κατερί-
να κι' εγώ, όταν άκούσαμε κά-
ποιον να χτυπάη την πόρτα μας.
— Μά πού μένετε; ρώτησε ο
Ρενέ.
— Στο δουνό, σ' ένα χωριού
δάκι πού το λένε Περέ.
— Αφήστε τον να μάς τα διη-
γήθ' όπως ξέρει, παρακαλέσε ο
'Αμπέλ. Λέγε, Ζάκ.
— Είχαμε λοιπόν κοιμηθί ή
γρηά μου κι' εγώ όταν άκού-
σαμε να χτυπάη την πόρτα μας.
— Μη σήκώνεσαι, μου λέει ή
Κατερίνα.

— Δέ θα σηκωθώ, της άποκρί-
νομαι εγώ.

— Έπειτα όμως άκουσα μιά γυ-
ναικεία φωνή να φωνάζει:
— Για την άγάπη τού Χριστού,
άνοιχτε. Πεβαίνω.
Δεν την άκουσα πιά τη γρηά
μου, Σηκώθηκα κι' άνοιξα. Τότε
είδα μιά γυναίκα, σε τέτοια χά-
λια πού τρομάξα. Τα ρούχα της
ήσαν κουρέλια, τα μαλλιά της ά-
νάστατα, τα μάτια της μεγάλα ά-
πό το φόδο και από την πείνα
και τα κόκκαλά της φαίνονταν
σα να ήταν σκελετός.

— Τι γυρεύεις τέτοια ώρα;
της λέω. Πώς είσαι έτσι;
— Μά εγώ ένοιωθα την καρδιά
μου να μωτώνι έλέποντας τη δυ-
στυχία αυτή και δεν την άκουσα
τη γρηά.

— Έλα, της λέω, και αυτή
μπαινέ, μέσα και σωριάζεται κον-
τά στη φωτιά.

— Όλοι άποκρίθηκε γρήγορα
ο 'Αμπέλ. Σκέψου καλά πριν μι-
λήσης. Άν μās πής μιά λέξη ψέ-
μα, είσαι φταίω.

— Δεν φταίω εγώ, δεν φταίω
εγώ, φώναξε με τρόμο έσπικρό.
Έγώ είμαι ένας πτωχός άνθρω-
πος. Δεν έχω φταίω καλά... καλά
για τη φιλία μου. Μου χύπησε
την πόρτα, μεσάινχτα. Καλά μου
είπε ή γυναίκα μου να μην άνοι-
ξω. Μά εγώ την λυπήθηκα. Πα-
ρακαλούσε τόσο... Της άνοιξα.
Της έδωσα ένα κομμάτι ψωμί...
μά το θεό, το ψωμί που είχα να
πάρω την άλλη μέρα στη δου-

— Άπό πού ήλθε; τη ρωτάω.
— Μη με ρωτάς, μου άποκρί-
νεται. Άσε με να μείνω άπόψε
μέσα αν άγάπης το θεό.
Μου λέει:
— Όχι, μου φωνάζει ή Κατε-
ρίνα.

— Μη με ρωτάς, μη με ρω-
τάς. Μή κυνηγάει!
— Έκανε κανένα κακό; της
λέω εγώ.

— Όχι, μου άποκρίνεται, σου
δρκίζομαι στο θεό όπως δεν έ-
κανα κανένα κακό.
Σήκωσε τα μάτια της ψηλά κα-
θώς μου είπε τάλεγε αυτό, και
τι να σάς πώ; Την πιστεύω.

— Πεινάς; της ρώτησα.
— Όχι όχι, μου λέει, αλλά
έγώ καταλάω από το χρώμα της
πως ήταν πεθαμένη της πείνας
και της έδωσα λίγο ψωμί και λί-
γο τυρί.

— Τόραγε σά να είχε δέκα με-
ρες νηστική. Έπειτα, μου είπε
με μάλιστα θαρραλυνόμ...
— Σ' εύχαριστώ, ο θεός να
σ' έχη καλά και να στο άνα-
μείνη.

Η γρηά μου γκρινιάζε.
— Πώς έμπασες μιά άγνοστη
έδώ; Αυτή ή γυναίκα εινε τρελ-
λή!

Κι' αλήθεια, φαινόταν σαν
τρελλή με τα ρούχα της τα σκι-
σμένα και με τα μαλλιά της τ'
άναστατα. Έγώ όμως πάλι δεν
την άκουσα, και την άφησα να
κοιμηθί εκεί.

Την άλλη μέρα, τη ρώτησα:
— Πού θα πάς;
— Δεν ξέρω, μου λέει, δεν ξέ-
ρω.

Χωρίς να τα πολύλογώ, την κρά-
τησα από τότε στο σπίτι μου. Και
μόταν στο άχυρο έπάνω και δια-
κόνεσε όλη μέρα για να ζήση.
Της έδιναν άρκετα για νάχη ένα
κομμάτι ψωμί.

— Στο σπίτι σου εινε τώρα λοι-
πόν; ρώτησε άσυνόμονα ο Ρενέ.
— Όχι, άκούστε, άποκρίθηκε
φοβισμένος ο χωρικός. Προχέες
μου είπε ο δάσκαλος τού χωριού
ότι διαβάσε αυτή την άγγελία.
Μου το είπε έτσι χωρίς να ξέρη
πως τη λένε αυτή τη γυναίκα Μί-
να Τερέ. Και εγώ δεν τ' ήξερα,
σας το δρκίζομαι, γιατί δεν την
είχα ρωτήσει το όνομά της. Κα-
ταλάβαινα πως δεν ήθελε να τ'
πής. Έτσι, μου ήλθε και της διά-
δασα την άγγελία κι' ασήνησε.

— Όταν την άκουσε, χλώμιασε κι'
άρχισε να τρέμει.

— Μήπως είσαι εσύ ή Μίνα
Τερέ; της λέω στ' άστεία.

Αυτή όμως μου άποκρίνεται τρέ-
μοντας:
— Έγώ είμαι! Δυστυχία μου!

— Δυστυχία σε μάς, πού σε έ-
φιλοξένησαν, φώναζε ή γυναίκα
μου. Ποιος ξέρει τι κακό έκανε
και σε χύπησε.

Την κύταξε τη γυναίκα μου με
μιά ματιά... πώς να σάς πώ;...

Γιά, πήγαινε ίσια στην καρδιά α-
πό τη ή ματιά... και της είπε:
— Όχι... Δεν έκανα κανένα
κακό... Μούκαναν τόσο κακό...
Μά ο θεός ές τους σωθήσθ.

Σταμάτησε ο Ζάκ Ζακό.
— Πάτι σταμάτησε; τόν ρώ-
τησε άσυνήρο ο Ζάν 'Αμπέλ. Δεν
μάς τελείωσε. Τι κάνει τώρα ή
Μίνα Τερέ; Βρίσκεται σπύτι σου
ακόμα;

— Σας είπα όχι, άποκρίθηκε
ο χωρικός φοβισμένος. Μόλις δια-
βάσε την άγγελία, τρώμαξε πο-
λύ...

— Και τί έκανε;
— Έφυγε.
— Έφυγε, έκανε ο Ρενέ ά-
πογοητευμένος. Και πού πήγε;

— Δεν ξέρω άποκρίθηκε ο χω-
ρικός, χωρίς να τους κυττάξω.
Πάλι φαίνονταν πως λείει ψέματα.

Ο Ζάν 'Αμπέλ τόν φώναζε γρη-
γορα, άσυνήρο:
— Το νού σου... Σε προει-
ποίησα... Άν φανής πως δοη-
θήσθ στην έξαφάνισι αυτής της γυ-
ναικας, θάχης να κάνης με την
δικαιοσύνη.

— Μά εγώ δεν έκανα κανένα
κακό, διαμαρτυρήθηκε ο πτωχός
άνθρωπος. Έδωσα στέγη και ψω-
μί σε μιά δυστυχισμένη. Κακό εί-
νε αυτό; Μπορεί κανείς να με τι-
μαρήση γι' αυτό;

— Γι' αυτό ακριβώς όχι, άπο-
κρίθηκε όσο πιο άσυνήρο μπο-
ρούσε. Άλλά από τώρα και στο έ-
ξής άφου έλπεις πως τη χύπη-
ή άσυνυμνία, το μόνο καθήκον πού
χέις εινε να μάς διευκολύνης να
τη βρούμε.

— Μά γιατί με βασανίζετε;
φώναζε ο χωρικός κλαίγοντας
σχεδόν. Τι θέλετε από αυτή τη
δυστυχισμένη; Και τί θέλετε κι'
από μένα;

— Τι θέλω από αυτήν, δεν
είνε ή δουλειά σου να τ' άπο-
θής, είπε ο 'Αμπέλ, όλο και πιο
άσυνήρο. Άλλά τί θέλω από σε
να, φαντάζομαι να τ' άποκατά-
θεσθ; Θέλω να μάς πής χωρίς περ-
ιστροφές πού εινε ή Μίνα Τερέ πού
κρύβεσαι!

Ο φόδος φάνηκε φανερά
μάτια τού πτωχού ανθρώπου. Χλώ-
μος τραυώθηκε.
— Μά σας λέω δεν ξέρω...
Δεν ξέρω...

Λίγο άκόμα και θάρχησε
κλάματα.
Τότε ο έρασιτέχνης ντεκτιέ
Κλώντ ψιθύρισε στον 'Αμπέλ.

— Μου επιτρέπεις; Είσαι ήλι-
θιος.

— Επειδή με έσσήθησε ή
χη, έ; Πάντως τόν κρατάω
άνθρωπο μας.

— Ναί, αλλά μ' αυτό τόν τρέ-
πο μπορείς να συλλάβης όλους
τους διάβολες. Όσοι πληροφώ-
ρες σου δώσουν αυτό, άλλες τό-
σες θα πάρης κι' από αυτόν
τόν τρομοκρατήσθ.

— Πως άλλως θέλει να τόν
κάνω να μιλήθ; Βιάσεις, παίρ-
νει από φόδο άφου ήλθε τρεχά-
τος με την άγγελία.

Την έκρυψε καλά... καλώς
την προστατευόμενην του και ήλ-
θε. Μου επιτρέπεις να προσπαθή-
σω κι' εγώ να τόν κάνω να μιλήθ;
— Είμαι περιττός να ιδώ
τέχνη σου, είπε ο Ζάν 'Αμπέλ
ειρωνικά.

— Καλέ μου φίλε, είπε
Κλώντ στον άνθρωπο, μου
πιά πως δεν κατάλαβες την
οσσι, όπως ακριβώς εινε, φωνά-
ζεσαι θέβαινα πως χύπησε τη Μί-
να Τερέ για να τή χύπησε και
κό ή για να τη συλλάβουμε; κα-
λώς είπα; Έκανε με

— Και γι' αυτό δε μάς μαρτυ-
ρής πού κρύβεσαι;
— Δεν ξέρω, δεν ξέρω! Έκανε
ο Ζακό θρανή.

— Άν όμως σου δώσω το λό-
γο της τιμής μου εγώ, ότι τη θέ-
λωμε για καλό αυτή τη γυναίκα;
Άν σου πώ ότι το μεγαλύτερο
κακό πού μπορεί να της κάνης
είνε να την κρύψης;

— Είσαστε πονηροί έσείς οι ά-
στυνομικοί, έκανε ο χωρικός μ'
ένα κουτό χαμόγελο.
— Μπορεί. Άλλά σε γελάσα-
με, δεν είμαστε άστυνομικοί. Η
Μίνα Τερέ εινε ή πεθερά αυτού
τού νέου (έδειξε ο Ρενέ) και
ή κόρη της θέλει να τη βρή.
— Και πως θα σε πιστέω;

Έκανε ο Ζακό, με κουτοπόνηρη
ματιά.

— Σου δίνωμε το λόγο της τι-
μής μας.

— Και πού σάς ξέρω εγώ;
Βέβαια, φαινόσαστε κύριοι καθώς
πρέπει, αλλά, ο άστυνομικός εινε
όλοι κύριοι. Αυτό όμως δεν τους
έμποδίζει να μάς περνάνε τις χει-
ροπέδες...

— Ζάκ Ζακό, είπε ο 'Αμπέλ,
διατηρώντας πάντα το άσυνήρο
του ύφος. Έσύ κινδυνεύεις να σου
περάσουν τις χειροπέδες, όχι ή Μί-
να Τερέ.

— Και γιατί; Έκανε αυτός ξα-
φνιασμένος.

— Γιατί έχεις συνεννοηθί με τους
έχθρους της να την κρύψης. Όλα
αυτά πού μάς ξεφούνιζες εινε πα-
ραμυθία. Τη Μίνα Τερέ έχει κά-
ποιος συλλαβίσει να την κρύψη, κά-
ποιος πού πληρώνει, γερά, και σε
τύρε έσένα πρόθυμο να τόν δοη
θήσης.

Ο Ζάκ Ζακό έγινε χλωμός σαν
το κέρι.

— Μά μένα το λέτε αυτό; Ρώ-
τησε.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Τὰ σπασμένα ΟΤΕΡΑ

ΜΙΑ ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ένα πρωί, μιά μέλισσα μπήκε
από τ' άνοιχτο παράθυρο στην
κάμαρα της νέας κόρης πού κεν-
τούσε.

Επέταξε, θομβίζοντας, έδω
κι' έκει εύχαριστημένη...

Είχε φιλήσει πολλά λουλούδια
την ημέρα εκείνη, μέσ' στις χαρά-
δες τών βουνών, όπου φτερνιγι-
ζαν οι ήλιολουσμένες πεταλούδες,
μέσ' στ' άνοιξιατικά λειβάδια,
πού άμέτρητα πουλιά πετούσαν ά-
πό πάνω τους, και ατά μισοπάντια
των δασών, όπου, άνώμασα στ'
άγριοκλήματα και τους κισσούς, έ-
πλεκαν οι άρχάνες τα δίκτυά τους.

Μά ποτέ ή μέλισσα αυτή δεν εί-
χε δει τόσο όμορφα λουλούδια, ό-
σα στην κάμαρα πού κοριτσιού έ-
κείνου.

Επ'άνω στα όφθαλμά της τα ό-
ποια ήσαν στρωμένοι οι τοίχοι, έ-
κείνη στα όφθαλμά της έπαιλκον,
στά παραπείσματα, τού μικρού
λευκού κορεσθέντος άνδρα, κατά
έκατοντάδες τα γαρύφαλλα κι' οι
γλιστρίνες, οι όσκινοι και τα
κακασέμια. Στους καθρέπτες της
κάμαρας, πού έρίσκονταν ά-
κέναντι, καθρεφτιζόταν ένα όλό-
κληρο παρθέο, άνθισμένο τού Μάη.

Η μέλισσα δεν έβρισκε ήσυχία
άνώμασα στους τόπους κρύβους
κι' άνώμασα, θέβαινα στα τόσα ά-
ρώματά τους. Πετούσε έδω, πετού-
σε παντού, σταματώντας στο κα-
πέλλο, μπανιόντας μέσα στις πυ-
χές τού φορέματος.

Και συλλογιζόταν, μέσα στο μι-
κρό της μυαλό, το γλυκό μέλι πού
θα έφερνε στην κυψέλη της...
Μά σε λίγο, στάθηκε έσφαιρασμέ-
νη...

Της φαινόταν ότι τα λουλούδια
αυτά, πού ήσαν πιο όμορφα από
τα λουλούδια τού κάμπος, δεν εί-
χαν καθόλου άρωμα, πως δεν ήσαν
ζωντανά κάτω από το τσίμπημα
τού κεντρίου της. Τού κόκκου πετού-
σε από πέταλο σε πέταλο... Κι'
ένιωθε τώρα τόν έσπύ της πού
πεινούσαν από πριν και νοσταλ-
γούσε τα μονοπάτια τού δάσους,
τ' άνοιξιατικά λειβάδια και τις
χαράδες τού βουνού...

Και, θέλοντας να φύγη, να γυ-
ρίση και εὐθείαν σ' ατά, έκανε
να πετάξθ.

Μά τώρα το παράθυρο ήταν
κλειστό.

Η μέλισσα σωριάστηκε σ' ένα
από τα ψεύτικα άνθιστοειδή άνθη
τού ποσειδέματος κι' έκει, ύστερα ά-
πό λίγη ώρα, πέθανε, χωρίς να
μπορή να κάνει μέλι, άνώμασα σε
τόσα όμορφα λουλούδια...

Η
Μιά μέρα ένα άβδόνι μπήκε ά-
πό τ' άνοιχτο παράθυρο στην κά-
μαρα μιάς νέας γυναίκας πού τρα-
γουδούσε...

Πέταξε έδω, πταξε έκει, γοιμ-
τευμένο...

Είχε άκούσει τα κοτσούφια πού
πετούσαν από κλαδί σε κλαδί, σα
λεύοντας τα χαριτωμένα τους φτε-
ρά; τις φλύαρες συσσυράδες πού
δεν ήξεραν κι' αυτές τι τραγουδού-
σαν, τα σπουργίτια πού γελάνε
και τους κούκους πού κλαίνε...
Είχε άκούσει άκόμα το ίδιο του
τραγουδί, λαμπρό, καθαρό, βαθύ,
κάτω από το φεγγαρόφωτο μέσα
στο μυστήριο της νύχτας...

Μά ποτέ δεν είχε άκούσει τόσο
όμορφα τραγουδία όσο στην κά-
μαρα της νέας εκείνης γυναίκας.
Θέροντας τα χέρια της από τη
μιά ως την άλλη άκρη τού πιάνου,
ή νέα μουσικός, έπάνω σε ρυθμό
ζωντανό και τρελλό, τραγουδού-
σε σκοπούς γοργούς, όμοιους με
γέλια, τών όποιων ό ήχοι έσκόρε-
πιζαν και κατακυλούσαν σαν το
κρυστάλλο πού σπάζει. Η φωνή
της ήταν χαρούμενη και σούφρε-
νε μιά άκατανίκητη διάθεση να
χορεύθ.

Τ' άβδόνι, λίγο έσφαιρασμένο,
διασκεδάζε, άκούγοντας τόσα τρα-
γουδία και τόσες καταρτίλας. Εί-
χε κρυφί κάτω από το ταβάνι
της κάμαρας, σ' ένα είδος μεγα-
λης φωλιάς πού είχε βρή εκεί.
Άκούσε και παρακολούθουσε το
ρυθμό με μικρές κινήσεις τού μι-
κρού του λαμού. Μά δεν περιώρι-
στηκε ως έκει! Παίρνοντας έλκω-
λά από μαθήματα, άρχισε να τρα-
γουδά κι' αυτό σαν την τρελλή
μουσική, λέγοντας σκοπούς πολ-
τας, λέγοντας τραγουδία όπερά-
τας, κι' έπαύλας έπαινοντας τις
στροφές. Και συλλογιζόταν, μέσα
στο μικρό του μυαλό, τα άρώμα-
τα τραγουδία, με τα όποια διασκεδά-
ζε τις καλοκαιριτικές νύχτες στο
κλαδί του.

Μά σε λίγο, μιά όληνη το πλημ-
μύνησε. Μοιτύλησε το δάσος,
έβλεψε να έσπαιγούση σ' ατά,
κι' άνοιγοντας τα φτερά του, ώρ-
μησε έμπρός!

Μά έσπικταν κλεισμένο σ' ένα
κλαδί, τού όποιου την πόρτα είχαν
κλείσει...

Τ' άβδόνι μέσα στο κλαδί, κά-
τω από το ταβάνι της κάμαρας,
πίσω από τα γαρύφαλλα, πέθανε,
μή μπορώτας πιά να έσπαιγούση
το παλιό τραγουδί του, άνώμασα
σε τόσα χαρούμενα τραγουδία...

Η
Ένα βράδυ, ένας ποιητής μπή-
κε — όχι έσέβαια από το παράθυ-
ρο — στην κάμαρα της ώραιας Πα-
ριζιάνας πού γελούσε...

Την εκτίμασε πολλά νέα κορί-
τσι στα περίχωρα της μικρής πο-
λεύος του, όπου έπαιζαν ένα ωρό
άόδια παιγνίδια κατά από τα ά-
γριοκλήματα, στην έκκλησία, στις
λειψυργίες της Κυριακής, κάτω
από την άνταυγία των χωματι-
στών γυαλιών, πού τους φερούσαν
φωωσπεφάνους, γονατισμένοι, κι-
ώς ήσαν, μέσα στο σούδαρ σαλό-
νια, όπου οι γονείς έπαιζαν ντόμι-
νο, ενώ τα παιδιά και τα κορίτσια
έτρεχαν δυό-δύο πίσω από τα πα-
ραπείσματα τών παραθύρων.

Ποτέ όμως δεν είχε δει τόσες
γοητευτικές χάρες, όσες σ' αυτή
τη νέα Παριζιάνα. Όλες οι ύπο-
σχέσεις της ετούχας και της χα-
ράς χαμογελούσαν μέσα στα μά-
τια της σαγηνευτράς αυτής, και
το παράδοξο άρώμα πού έδωγνε
από τα μαλλιά της, έκανε όσα το
κεφάλι, όπως όταν εινε κανείς με-
θυμένος. Οι άκρες τών μυτερών
δοντιών της μέσα στο μισάνοιχτο
σώμά της, τού ένεπνεον την έπιθυ-
μία να τόν δαγκώση μ' ατά στην
καρδιά, όπου να στάθθ έλάνκη,
ρο το αίμα του και, μολυνθί στα
κύττα μακρυνά της, ένοιωθεί
σε μιά περίπτωσι, από την όποια
δεν θάβηκε ν' άσπασαγή ποτέ...

Ο ποιητής είχε γίνει σαν τρελ-
λος έμπρός στα τόσα θέληματα
και τις αυταρκετικές χάρες της
Παριζιάνας αυτής. Γονατίσε μπρο-
στά της, τραυλίζοντας έρωτικές έ-
ρμολογήσεις, φιλοντίζε τ' άγάπη
έμένα και προσβάτικα μάτια της, πού
έκείνη δεν έσκήναν από πάνω του,
ρουθύνοντας τα μυστικά άρώματά
τού λαμού και της κόλης της,
προσφέροντας την καρδιά του μέ-
σα στα δαγκώματα των μικρών

Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Καρυκεύματα

Την άγάπης άγνά, άνιστερόδουλα, έπίστεψε σ' αυτόν, σαν σε συμ-
βολο και θυσιάζοντας πολλά και τόσα πού δεν θα τ' έδούλαζε εύ-
κολα άλλη γυναίκα, πού δόθηκε όλόκληρη, άναμεινόντας άπ' αυτόν
την άνόληγη άναπόδοσι. Γιατί σαν άγάπης κανείς ζητά την άναπό-
δοσι. Εινε αναμεινέτο δικαίωμα της ψυχής αυτό. Τίρθε στιγμή πού
ένιωμε ότι την έβριζε. Δεν έπίστεψε δηλαδή άπόλυτα από την πρώτη
στιγμή στα λόγια και τις έκδηλώσεις εκείνου. Μά άφησε το πέραςμα
του χρόνου να την πείση για την αλήθεια πού έκρυβαν τα όμορφα λό-
για πού της έλεγε στην άρχή της άγάπης των. Κι' ενώ όλες οι άντι-
έροες περιστάσεις της ζωής δεν την άφαιναν να χαρή άπόλυτα τις εύτυ-
χιμένες μέρες πού της έχάρηζε ή άγάπη της, ή άγάπη ή δική της πού
έστρεφε γι' αυτόν, άσπασο, όπως είπαμε, ήρθε στιγμή πού έπίστεψε ό-
τι ή ψυχή της έπρεπε να μείνη ίκανοποιημένη και από την άλλη πλευ-
ρά: Την άσπασουσε κι' εκείνος! Και τότε όλα τα θλιβερά γεγονότα
της ζωής έσώσαν για λίγο από τη σκέψη της κι' έζησε με άπόλυτη
χαρά την αλήθεια αυτήν πού έπίστεψε.

Μά — γιατί έτσι το θέλησε ή φύσις — ή όληνη στη ζωή θαδίζει
πολύ κοντά με τη χαρά. Καινούργια γεγονότα θλιβερά στήθηκαν ά-
φορη μ' ή άμυρωσούν την εύτυχία της. Και τότε έγινε κούραστική.
Έτσι μου είπε ή ίδια. Αποτέλεσμα; Βλέπει πως τόν χώνει σήμερα.
Ποιάν έπίδρασι έξασκεί αυτό στην ψυχή της; Εκείνην πού άσκει σε
κάθε ψυχή πού έξασκολούσει ν' άσπαθ' ο χαμός έδης άγαπημένου προ-
σώπου.

Τόν άγαπώ πάντα όπως και πρώτα. Έκείνος ίσως ν' άμφισβώλη.
Δεν θέλω να τόν χάσω. Όπως έκαμα ό,τι μου ήταν άνθρώπινος δυ-
νατόν γι' αυτόν στο παρελθόν, το ίδιο είμαι διατεθειμένη να κάνω
και τώρα αν μου το ζητήση. Τι λ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ
Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ
ΜΑΝΑΣ

29ον

— Μύρτα! εφώναζε ο νέος.
— Έτσι λοιπόν συνηθίζεις να ζυγνάζεις τους φτωχούς διαβάτες που σου στέλνει ο διάβολος;
— Συγχρόνως ενεφανίσθη γελώντας στο άνοιγμα της πόρτας.
— Τι κάνεις εκεί; ερώτησε.
— Όπως βλέπεις, αλέξω μπαχαρικά, απήντησε ξηρά η Μύρτα.

— Πολύ κακόκεφη μου φαίνεσαι σήμερα, είπε ο νέος.
— Είδα ένα κακό όνειρο όποτε και αυτό με έχει αναστατώσει.
— Μικρή μου Μύρτα, δεν σε καταλαβαίνω, αλλά πρέπει να σου πω ότι πεθαίνω της πείνας.
— Το τραπέζι είναι έτοιμο και σε περιμένει. Μπορείς να κατεβείς.

Ο Μπαρεσέρ έκασε χαρούμενος. «Αλλ' ανέθηκε αμέσως έπειτα, με το μωπό συνωφισμένο και το βλέμμα ανήσυχο.
— Με καταδιώκουν, είπε. «Η καταδίωξις αυτή διαρκεί από χθές. Θέλω τον θάνατό μου. Και έβρεις πούσ σπράχνει, έναντιον μου όλους αυτούς τους ανθρώπους; Ο πατέρας εκείνης που άγαπάω.

— Η Μύρτα δεν είχε τίποτε. Έκατεβάσε μόνον το κεφάλι. Δυό δάκρυα έκυλιναν από τα μάτια της. Το όνειρο της, το φτωχό δ νεκρό που είχε φτιάξει για μία στιγμή, κατέρρεε.

Ο Μπαρεσέρ τότε μόνον άντε λήθη το κακόν που είχε κόμει. Μικρή μου Μύρτα, έκαμε πλησιάζοντας, δεν εινε δικό μου το σφάλμα. Υπήρξες για μένα ε ληθινα άταξιας και έδωξες τις πληγές μου όταν ενύχθησ πλνγών μένος. Μου έδινες να φώ όταν επεινούσα. Με έσπταζες όταν δεν ήξερα πού να γείρω το κουρασμέ νο μου κορμί. Όταν όλα μου έλειπαν, έλεγες: Έχω την Μύρτα. Σε άγαπούσα χωρίς να σου το λέω. Σε άγαπούσα περισσότερο από κάθε άλλο πράγμα στον κόσμο. Και σε άγαπάω πάντα, Μύρτα, σαν το καλύτερο πράγμα που υπάρχει για μένα στον κόσμο. Εί. Εα τί έχεες κάμει κάτω για να μου επιτρέψεις να αμυνθώ. Και ε. λα αυτά τα έκαμες, ενώ εγώ ε. κοιμώμουν. Μύρτα, σου το όρκίζομαι, δεν εινε το σφάλμα δικό μου αν συνηθισα εκείνη και αν. Μύρτα, άφησε με να είμαι ο άδελφός σου και να σ' αγαπάω με μία άδελφική αγάπη. Έου και πάλι θα με παρηγορήσης, όταν θα την έχω χάσει για πάντα. Μύρτα, θα πεθάνω ευτυχισμένος αν έρρισκεσαι κοντά μου να μου κλείσης τα μάτια, όπως τα έκλεισα στον γέρο Μπαρεσέρ.

Τα τελευταία αυτά λόγια έκαναν τη Μύρτα να ανασοκήνη. Έ σηκώθηκε έπάνω. Μία λήμψις έπερηφανείας έφώτισε το άγνο μέτωπό της. Έσκεπτόταν:

— Μόνον εγώ μπορώ να τον σώσω, εγώ, η Μύρτα. Έγώ και όχι εκείνη!

— Έπειτα έγύρισε προς τον Μπαρεσέρ.
— Πάμε, είπε με σοδαρότητα. Δεν εινε ώρα για να συνηθισαι. Σκέμω καλύτερα πως θα υπερασπισθώ τον εαυτό σου.
Και έκασε πρηνή.

Ο Μπαρεσέρ την άκολούθησε. Σε λίγο, άρχισαν και οι δυό τις προετοιμασίες της άμυνας.

Η Μύρτα είχε κατεβάσει στον άμω της το κλειδί που περιείχε τη σκηνή που είχε παρασκευάσει προηγουμένως.

Η σκηνή αυτή ήταν πιπέρι. Έπειτα άρχισε να μαγειρεύ άχυρο και να τοποθετεί έπάνω σ' αυτό μικρά έλεια. Σε το τέλος, έποσθε.

— Τησε ένα άνομιμένο κερύ κοντά στην τρύπα της ολισσοθήκης.
— Στο διάστημα αυτό, οι σπαρφοροι του Λαγκάρντ και του Ρονσερόλ είχαν άρχισα να καταφέρουν τρομερά κτυπήματα έπάνω στην πόρτα της εισόδου. Το τελευταίο κτυπήμα την έκαμε ν' ανόκη έαφνικά, αφήνοντας ένα στεννό δόγ γητό.

Μία σκληρή φωνή έπρόσταζε συγχρόνως:
— Προσυχί! Έμπρός!
— Άγκάλιασε με, Μύρτα, μικρή μου άδελφή, είπε ο Μπαρεσέρ.
— Η νέα έτεινε το μέτωπό της ψι θυρίζοντας:
— Ο Θεός να σε φυλάξει!

— Η πόρτα κατέπεσε εκείνη τη στιγμή σε συντρίμματα.
— Τρεις άνθρωποι έβησαν άμέσως στο έσωτερικόν. Τρεις άλλοι ήρχοντο κατόπιν. Ήταν όλοι άνδρες του Λαγκάρντ. Σε λίγο, ο λούκιηρο το άποσπασμα έβρήκε μέσα στην αίθουσα, ανατρέποντας τα πάντα μπροστά του.

Ο Μπαρεσέρ άρμισε να καταφέρει άλλεπάλληλα κτυπήματα δεξιά και άριστερά! Αλλά, σε μία στιγμή μή, το έφίος τον έσπασε από ύψυ. Πιάστε τον! Έμπρός!

— Ήταν όκτώ εκείνοι που έβάδιζαν έναντιον του, υποστηρίζονμιοι από όκτώ άλλους που ήρχοντο και τόπν.

Ο Ροαγιαλ ντε Μπαρεσέρ ήταν άναγκασμένος να άπισθοχωρή διαρκώς, προστατευόμενος από τα διάσπαρα έπιπλα που η Μύρτα είχε συσάρεψει μέσα στην αίθουσα.

— Πιάστε τέ τον! έσπάζαζε ο Ρονσερόλ.

Είκοσι χέρια άπλώθηκαν ταύτο χρόνως για να εκτελέσουν αυτή την διαταγή.

— Αλλ' άμέσως έπηκολούθησε ένα άλθρυν παιδαμνίο. Οι άνδρες άποχωρούσαν, αφήνοντας τρομερούς γογγυσμούς.

— Βοήθεια! Δεν βλέπω πιά!

— Κατάρα! Έπιφλώδηκα!

— Τα μάτια μου! Νερό! Νερό!

— Η άπισσοχώρησις αυτή ήταν άποτέλεσμα του πεισιόδι «Η Μύρτα το έβριχη με τις δύο φοδ χτές της έναντιον των έπιτιθεμένων.

— Τα τσεκούρια! εφώναζε έαφνικά.

Ο Μπαρεσέρ έγύλισε προς τα πίσω, είδε τα τσεκούρια που είχε συγκινηρώσει η νέα, έπήρε ένα στα χέρια του και άρμισε έναντιον των έχθρών του.

— Ο τι έπηκολούθησε υπήρξε τρομέρο. Από το ένα μέρος η Μύρτα ετύφλωνε τους έπιτιθεμένους, ενώ από τ' άλλο ο Μπαρεσέρ έσκόρπιζε με το τσεκούρι του τον θάνατο ανάμεσα στις τάξεις των.

Ξαφνικά όμως, έπεσε πίσω από ένα βαρύ έπιπλο, ενώ το τσεκούρι εξέφευε από τα χέρια του.

Ο Λαγκάρντ τον είχε κτυπήσει μ' ένα μονιάδες κτυπήμα.

Οι έπιτιθέμενοι έσταμάτησαν άμέσως. Δεν είχαν αντίληψη την πτώσι του Μπαρεσέρ. Άλλάς μόνον τον είχαν δη να εξαφανίζεται πίσω από το έπιπλο.

Λαγονισμένοι, πελιδνοί από τον τρομό τους, έκύταζαν για μία στιγμή τα σωριασμένα πτώματα, τους τοίχους που είχαν πταλισθή από αίματα, την φούρη άσπια που έπικρατούσε μέσα στην αίθουσα.

Ο Ρονσερόλ άκούπιζε το μέτωπό του. Ο Ρολάν ντε Σαιντ Αντρέ έκύταζε έκστατικός. Ο Λαι έκύταζαν παός το μέρος πίσω

από το όποιον είχαν εξαφανισθή ο Μπαρεσέρ. Άνέμισαν για μερικά λεπτά. Έπειτα, έτοιμάστηκαν και πάλι για την έφοδο.

Τη στιγμή εκείνη, ένας μαύρος και πυκνός καπνός έπλημύρισε την αίθουσα.

— Φωτιά! Φωτιά!

Οι φλόγες ανέβαιναν από παντού. Τα έπιπλα, τα τραπέζια, το πάτωμα, όλα έκαιοντο.

Οι έπιτιθέμενοι άρμισαν προς την έσοδο για να σωθούν.

— Χίλια σκούδα σ' εκείνον που έβαλε τη φωτιά! εφώναζε ο Ρονσερόλ.

— Αλλά είμαι εγώ! άπήντησε ένας έπιζών του άποσπάσματος του θανάτου.

— Από τα γειτονικά σπιτία ήκούοντο κραυγές τρόμου:

— Φωτιά! Φωτιά!

Συγχρόνως έτρεχαν από παντού για να σβύσουν την πυρκαιά η τουλάχιστον για να μπροσουν να γασούν τα γειτονικά σπιτία.

— Ένας άστυνόμος της περιφέρει ά παρουσιάσθη στον Ρονσερόλ και του είπε:

— Αφέντα, διατάξατε ποια μέτρα θέλετε να λάβουμε για να σβύσωμε την πυρκαιά.

— Αφήστε την να συνεχισθ το έργο της, ήταν η άπάντησις του διευθυντού της άστυνομίας.

— Άκούχοντά μου, οι γειτονες! ..

— Μή μ' ενοχλήτε!

— Έτσι κανείς δεν έτόλμισε να καταπολεμήσ τη φωτιά.

Το άδρυν τρία από τα γειτονικά σπιτία είχαν και «Οσο για το πανδοχείο, ήταν πια ένας σωρός ερείπων, από τα όποια έδγαίνε ένας έλαφρός καπνός.

Η ΚΥΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ο Ρονσερόλ, ο Σαιντ - Άντρέ, ο Λαγκάρντ, ο Ρολάν έκύταζαν έν σιωπή.

— Έτσι έπέρασε όλη η ημέρα σχεδόν. Έπί τέλους άρχισε να νυκτώνη. Ο Ρολάν έπήγε να γευμάτησ και να σκεφθί τους τρόπους με τους όποιους θα μπορούσε να προμηθευθί χρήματα.

— Ο στρατάρχης ντε Σαιντ - Άντρέ είπε τότε:

— Αυτή τη φορά εινε άσφαλώς νεκρός.

Ο διευθυντής της άστυνομίας άντρίχισας και έκύταζε έπί μερι κά λεπτά τα καννίζοντα ερείπια.

— Λαγκάρντ, είπε, θα ήπτε σ' εκείνον από τους ανθρώπους σας που άναψε τη φωτιά να περάσθ αύριο από το γραφείο μου. Του δ. φείλω χίλια σκούδα.

— Ο Λαγκάρντ δεν είπε τίποτε. Έ σκέφθηκε όμως:

«Ο άνθρωπος αυτός είπε ψέματα. Γιατί δεν εινε εκείνος που άναψε τη φωτιά. Τα χίλια σκούδα μου άνήκουν.»

Ο διευθυντής της άστυνομίας είπε σε λίγο:

— Αύριο θα άναζητήσωμε το πτώμα του Μπαρεσέρ.

— Ο Σατανάς αυτός, έκαμε ο Σαιντ Αντρέ, θα ήταν ικανός να έμποιήση τον γόμο του γιού μου με την κόρη σας.

— Πώς; Το έζερτε λοιπόν;

— Δεν έζρω τίποτε. Άκουσα μόνον να λέγεται ότι ο άθλιος είχε τομήσει να σηκώση το βλέμμα του έπάνω στην κόρη σας.

— Καλά, καλά, έκαμε ο Ρονσερόλ. Θα το συζητήσωμε αυτό. Και λέγοντας αυτό, παρέσυρε μαζί του τον στρατάρχη.

Ο Λαγκάρντ είχε παραμείνει με δύο συντρόφους του που έσταν έν άποστάσι μερικών θημάτων.

— Το ζών άπέναντί, είπε ο ένας άπ' αυτούς. Εινε καιρός να φεύγωμε.

— Όχι, άπήντησε ο Λαγκάρντ. Θα μείνωμε εδώ όλη τη νύκτα.

— Πραγματικά, έπήγαν να κρυφούν σε μία παράμερη γωνιά άπό όπου μπορούσαν να βλέπουν τα πάντα. Η νύκτα τους έκούλυσε σε λίγο με τα σκοτάδια της.

— Όταν η Μύρτα είδε τον Ροαγιαλ ντε Μπαρεσέρ να πέφτη, έπήρε το κερύ και έβαλε φωτιά στο άχυρο και τα έλεια που είχε συγκινηρώσει.

— Ποτέ δεν ήταν ήρεμη όσον αυτή τη στιγμή.

— Έπειτα άκούπιτομένη από τον

καπνό που έγέμισε την αίθουσα, έσηκωσε τον Μπαρεσέρ στα στήθαρά μπράτσα της και έκασε την στα ύπαγια του πανδοχείου. Έκει έκασε την καρπακτική και άπέθεσε τον Μπαρεσέρ έπάνω στο έδαφος. Τρομερές σκέψεις έπερουν σαν εκείνη τη στιγμή από το μωλό της. Δεν θα παρέδιδε ποτέ τον Μπαρεσέρ ζωντανόν στα χέρια των δικωτών της. Είχε την άποφάσι να τον σκοτώση με το μαχαίρι που έκρατούσε στα χέρια της και κατόπιν να σκοτωθί και η ίδια.

— Αλλά κανείς ύποπτος θόρυβος δεν έρχόταν άπείω. Άκούγονταν μόνον συριγμός που έκαναν οι φλόγες της πυρκαϊάς, που ανέβαιναν από παντού.

— Δεν θα κατεδούν, έψιθύρισε η Μύρτα.

— Άπέρριψε τότε το μαχαίρι και έγονάτισε πλάι στον Μπαρεσέρ. Ο νέος έφερε δύο τραύματα στο στήθος, τα όποια η Μύρτα έπλυνε με λίγο κρασί.

Ο Μπαρεσέρ άνοιξε τα μάτια, είδε πως έρισκόταν μέσα στο ύπνιο, έθυμήθηκε τα πάντα και έξαμυγέλασε:

— Μικρή μου Μύρτα, έψιθύρισε, κατάρωσες λοιπόν να με σώσης;

— Άλλ' η προσπάθεια που έκανε για να μιλήσ έξάντησε τις δυνάμεις του και έπεσε και πάλιν λιπόθυμος.

— Όταν άνέκτησε σε λίγο τις αισθήσεις του, το βουπιό της πυρκαϊάς είχε πολύ εξασθενήσει.

— Μύρτα, είπε ο νέος, δώσε μου να πιώ.

Η Μύρτα του έφερε ένα μεγάλο κύπελλο γεμάτο κρασί, το όποιον εκείνος ήπτε με πραγματικήν άπλην στείαν.

— Έπέρασαν έπειτα πολλές ώρες. Κανείς θόρυβος δεν άκούγόταν πιά.

— Θα πρέπει να εινε νύχτα, είπε η Μύρτα σε μία στιγμή.

Και δεν έκανε λάθος. Ήταν περασμένη μεσάνυχτα. Έτραβήξε άμέσως τον μοχλόν της καταπακτής και προσεπάθησε να την άνασηκώση. Αλλά δεν το κατάρωσσε γιατί φαίνεται πως κάποιον δοκάρι είχε πέσει έπάνω.

Τέλος η καταπακτική άπεχώρησε και έπεσε με μεγάλον θόρυβον.

Η Μύρτα έπέρασε το κεφάλι της έξω και είδε το πανδοχείον της που είχε καταστραφή τελείως. Αλλά δεν αισθανθηκε καμμία λύπη γι' αυτό.

— Έφυγαν, είπε, έσνακατέβαλλον κάτω. Η νύχτα εινε θεσκότεινη. Πρέπει να έπωλεσθούμε άπό το σκοτάδι. Πού θα πάμε;

— Άπέναντι, άπήντησε ο Μπαρεσέρ.

Η Μύρτα ένόμιζε ότι παραληρούσε. Έκείνος προσέθεσε:

— Δεν εινε άπέναντι που μένει η Κυρία χωρίς όνομα;

— Ναί, έκαμε η Μύρτα. Θέλεις να πάμε εκεί;

— Πού άλλο; θα μπορούσαμε να πάμε: Η γυναίκα αυτή μου είπε ένα έραβό: «Εάν κάποτε χρειασθίς να καταφύγεις, έλατε να με θρήπτε.» Αποψε χρειάζομαι λοιπόν αυτό το καταφύγιο.

Η Μύρτα έσταυροκοπήθη.

— Κατάρωσα να τον σώσω άπό τους άποφάρους του Ρονσερόλ, έψιθύρισε. Αλλά πώς θα μπορέσω να τον προσελάξω άπ' αυτό το φάντασμα που το είδα δέκα φορές ως τώρα να περιφέρεται μέσα στο κοιμητήριον των Άθων;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΕΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Ο ένας λωποδύτης προς τον άλλον, ενώ τον άκολουθεί τρέχοντας:

— Μα τι παράξενο βρήκες στις τσέπες αυτού του κυρίου, κι' ε. τρώμαες τόσο πολύ;

— Σώπα και τρέχα! Βρήκα ε. να ζευγάρι χειροπέδες!

ΤΟ ΤΣΙΜΠΗΜΑ

ΑΙΟΝΗΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡ.ΟΥΛΑ

Την εποχή εκείνη, την εφώναζαν χαϊδευτικά Βάλ. Έτσι τουλάχιστον ήταν γνωστή σ' όσους έφλετάριζαν μαζί της. Γιατί, καθώς έζερτε, οι χεμωμνιτικοί γάμοι προετοιμάζονταν σιγά σιγά, στις διάφορες λουτροπόλεις.

Έκείνο το χρόνο ήμασταν δυό που της έκαμαμε κόρτες: ο Λαμπέρ κι' εγώ. Όλοι οι άλλοι άφου μάταια έπροσπάθησαν να έπισύρουν την προσοχή της, στο τέλος άπελπίστηκαν.

Όταν ξεκινούσαμε για καμνιάν έκδρομής στο θούν, ο Λαμπέρ φορτωνόταν το παλτό της και ενώ την τσάντα της.

Κατά την διάρκεια του σκαρφαλώματος έπάνω στο θούν, έσκόρπιζαμε σε διάφορες μ' κρομαδες.

Η Βάλ, ο Λαμπέρ και εγώ ήμασταν οι πιο ριφικινιδυνοι της παρέας. Βρισκόμασταν πάντοτε μπροστά από τους άλλους.

Έτσι λοιπόν μία μέρα χωρισθήκαμε από την συντροφιά των άλλων για να τραβήξωμε από κάποιο έπιπνιδυνο μόν, κοντινότερο όμως μονοπάτι. Το άποτέλεσμα ήταν να χάσωμε τον δρόμο και να θρεθούμε άπομακρυσμένοι άπό τους άλλους έπάνω στο θούν.

Δεν μάς έμνε άλλο τίποτε παρά να τραβήξωμε ίσια έμπρός μας έως ότου συναντήσωμε κανέναν χωρικό. Η Βάλ προχωρούσε έμπρός στο στενό δρομάκι χαρούμενη για την περιπέτεια. Είχε βγάλει τα παπούτσια της κι' έτρεχε ζυπόλυτη σαν ζαρκάδι. Όσο για τον Λαμπέρ και για μένα, έπηγαν ναμε δεξιά και άριστερά της, προσπαθώντας να θρούμε τον δρόμο.

Ξαφνικά, μία κραυγή τρόμου δίστασε την γύρω σιγή. Η Βάλ, που είχε προχωρήσει άρκετά, μάς έκανε άπεγνωσμένα νοήματα να πλησιάζωμε.

— Τι έπαθες, Βάλ;

— Θάρρω πως καθώς έσκυβα να κόσω λίγο θυμάρι, κάτι με τσίμπησε στο μπράτσο!... μάς άπήντησε και έσκόπεσε το μανίκι της υψλά.

Έπαινω στο στοργυλό και λευκό μπράτσο της είδαμε τότε τα μικρά κεντήματα λίγο ματωμένα... Η ίδια ίδια έπέρασε άμέσως από το μυαλό και των τριών μας: Θα τη είχε τσιμπήσει κανένας δηλητηριάδες φίλι! Το περιεργό εινε ότι από τους τρεις μας, η Βάλ η

πιο εύλογη της αυτά μ' έσυγκίνησαν βαθεία. Την είχα κερδίσει!...

— Έρεξ, φίλε μου, συνέχισε η Βάλ, έφερθήκατε σαν ήρωες. Μά κι' ο Λαμπέρ έφάρθηκε σαν έξυπνος. Απέφυγε δηλαδή τον κίνδυνο. Και δεν έζρω πια ποιος άπ' τους δύο σας μου ταίριαζε για σύντροφος στη ζωή, για φίλος. Ο ήρωας ή ο έξυπνος!... Πρέπει να σκεφθώ να σκεφθώ πολύ.

— Έγυρσε μετά, μ' έκύταζε και κατέληξε εξακαρδισμένη στα γέλια.

— Θέε μου!... Τι διασκεδαστικός που ήσαστε την ώρα που... έφύνατε το δηλητηριώδες. Θέδινα ότι είχα για να παρουσιαστώ αι τη στιγμή και να την εδάγκωνα κανένα, πραγματικό φαρκμακό φίλι. Φίδια όμως, αλλοίμονο, δεν υπήρχαν στο καταραμένο αυτό δάσος, κι' έτσι η ευχή μου έμεινε άνεκπλήρωτη.

— Άστερα από λίγους μήνες, άνηγγέλλοντο οι γάμοι της Βάλ με τον Λαμπέρ.

Οι σημερινές γυναίκες προτιμούν, έλπίετε, τους έξυπνους άνδρες από τους ήρωες... ΠΙΕΡ ΣΑΙΝ

Το άλογο καταβάλλεται από το κρύο γρηγορότερα από κάθε άλλο ζώο.

Στη Σκωτία άφήνουν τα παιδιά ζυπόλτα μέχρις ότου κλείσουν τα δώδεκα χρόνια τους.

Στη φυλή Μανταβάλι της Άφρικης, οι πατέρες, όταν γεννιούνται τα παιδιά τους, άναγκάζονται να... τ' άγοράση από τον πενέρο του, άλλως θεωρούνται ιδιοκτησία του τελευταίου.

Σύμφωνα με μία στατιστική, έπί 1000 ανθρώπων, οι 332 παντρεύονται γυναίκες νεότερες τους, οι 579 της ίδιας ηλικίας μ' αυτούς και οι 89 μεγαλύτερες τους.

Στην Περίοια, το κόψιμο των μαλλιών εινε σημείο πένθους.

Η Βενεδικτίνη, το γνωστό ήδυστο, άνεκαλύφθη στη Νορμανδία από καλογύρους του τάγματος του Άγιου Βενεδίκτου, κατά το 1510.

Οι τρίχες της κεφαλής του ανθρώπου μέσα σ' ένα μήνα αυξάνουν κατά 12 πόντους.

Το άλογο καταβάλλεται από το κρύο γρηγορότερα από κάθε άλλο ζώο.

Στη Σκωτία άφήνουν τα παιδιά ζυπόλτα μέχρις ότου κλείσουν τα δώδεκα χρόνια τους.

Στη φυλή Μανταβάλι της Άφρικης, οι πατέρες, όταν γεννιούνται τα παιδιά τους, άναγκάζονται να... τ' άγοράση από τον πενέρο του, άλλως θεωρούνται ιδιοκτησία του τελευταίου.

Σύμφωνα με μία στατιστική, έπί 1000 ανθρώπων, οι 332 παντρεύονται γυναίκες νεότερες τους, οι 579 της ίδιας ηλικίας μ' αυτούς και οι 89 μεγαλύτερες τους.

Στην Περίοια, το κόψιμο των μαλλιών εινε σημείο πένθους.

Η Βενεδικτίνη, το γνωστό ήδυστο, άνεκαλύφθη στη Νορμανδία από καλογύρους του τάγματος του Άγιου Βενεδίκτου, κατά το 1510.

Οι τρίχες της κεφαλής του ανθρώπου μέσα σ' ένα μήνα αυξάνουν κατά 12 πόντους.

Το άλογο καταβάλλεται από το κρύο γρηγορότερα από κάθε άλλο ζώο.

Στη Σκωτία άφήνουν τα παιδιά ζυπόλτα μέχρις ότου κλείσουν τα δώδεκα χρόνια τους.

Στη φυλή Μανταβάλι της Άφρικης, οι πατέρες, όταν γεννιούνται τα παιδιά τους, άναγκάζονται να... τ' άγοράση από τον πενέρο του, άλλως θεωρούνται ιδιοκτησία του τελευταίου.

Σύμφωνα με μία στατιστική, έπί 1000 ανθρώπων, οι 332 παντρεύονται γυναίκες νεότερες τους, οι 579 της ίδιας ηλικίας μ' αυτούς και οι 89 μεγαλύτερες τους.

Στην Περίοια, το κόψιμο των μαλλιών εινε σημείο πένθους.

Η Βενεδικτίνη, το γνωστό ήδυστο, άνεκαλύφθη στη Νορμανδία από καλογύρους του τάγματος του Άγιου Βενεδίκτου, κατά το 1510.

Οι τρίχες της κεφαλής του ανθρώπου μέσα σ' ένα μήνα αυξάνουν κατά 12 πόντους.

Την εποχή εκείνη, την εφώναζαν χαϊδευτικά Βάλ. Έτσι τουλάχιστον ήταν γνωστή σ' όσους έφλετάριζαν μαζί της. Γιατί, καθώς έζερτε, οι χεμωμνιτικοί γάμοι προετοιμάζονταν σιγά σιγά, στις διάφορες λουτροπόλεις.

Έκείνο το χρόνο ήμασταν δυό που της έκαμαμε κόρτες: ο Λαμπέρ κι' εγώ. Όλοι οι άλλοι άφου μάταια έπροσπάθησαν να έπισύρουν την προσοχή της, στο τέλος άπελπίστηκαν.

Όταν ξεκινούσαμε για καμνιάν έκδρομής στο θούν, ο Λαμπέρ φορτωνόταν το παλτό της και ενώ την τσάντα της.

Κατά την διάρκεια του σκαρφαλώματος έπάνω στο θούν, έσκόρπιζαμε σε διάφορες μ' κρομαδες.

Η Βάλ, ο Λαμπέρ και εγώ ήμασταν οι πιο ριφικινιδυνοι της παρέας. Βρισκόμασταν πάντοτε μπροστά από τους άλλους.

Έτσι λοιπόν μία μέρα χωρισθήκαμε από την συντροφιά των άλλων για να τραβήξωμε από κάποιο έπιπνιδυνο μόν, κοντινότερο όμως μονοπάτι. Το άποτέλεσμα ήταν να χάσωμε τον δρόμο και να θρεθούμε άπομακρυσμένοι άπό τους άλλους έπάνω στο θούν.

Δεν μάς έμνε άλλο τίποτε παρά να τραβήξωμε ίσια έμπρός μας έως ότου συναντήσωμε κανέναν χωρικό. Η Βάλ προχωρούσε έμπρός στο στενό δρομάκι χαρούμενη για την περιπέτεια. Είχε βγάλει τα παπούτσια της κι' έτρεχε ζυπόλυτη σαν ζαρκάδι. Όσο για τον Λαμπέρ και για μένα, έπηγαν ναμε δεξιά και άριστερά της, προσπαθώντας να θρούμε τον δρόμο.

Ξαφνικά, μία κραυγή τρόμου δίστασε την γύρω σιγή. Η Βάλ, που είχε προχωρήσει άρκετά, μάς έκανε άπεγνωσμένα νοήματα να πλησιάζωμε.

— Τι έπαθες, Βάλ;

— Θάρρω πως καθώς έσκυβα να κόσω λίγο θυμάρι, κάτι με τσίμπησε στο μπράτσο!... μάς άπήντησε και έσκόπεσε το μανίκι της υψλά.

Έπαινω στο στοργυλό και λευκό μπράτσο της είδαμε τότε τα μικρά κεντήματα λίγο ματωμένα... Η ίδια ίδια έπέρασε άμέσως από το μυαλό και των τριών μας: Θα τη είχε τσιμπήσει κανένας δηλητηριάδες φίλι! Το περιεργό εινε ότι από τους τρεις μας, η Βάλ η

πιο εύλογη της αυτά μ' έσυγκίνησαν βαθεία. Την είχα κερδίσει!...

— Έρεξ, φίλε μου, συνέχισε η Βάλ, έφερθήκατε σαν ήρωες. Μά κι' ο Λαμπέρ έφάρθηκε σαν έξυπνος. Απέφυγε δηλαδή τον κίνδυνο. Και δεν έζρω πια ποιος άπ' τους δύο σας μου ταίριαζε για σύντροφος στη ζωή, για φίλος. Ο ήρωας ή ο έξυπνος!... Πρέπει να

Πως έτιμωρείτο
άλλοτε Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ
ΑΠΙΣΤΙΑ

— Η γυναίκα μου είχε την τιμή να σ'αγιάσει, έλεγε κάποτε ένας Άγγλος λόρδος στον έραστή της συζύγου του. Σ'ας την παραχωρώ!

— Μά... έδοκίμασε να διαμαρτυρηθώ ο άλλος.

— Θα δεχότανε η αυτήν η δυο σφαίρες στο κεφάλι. Τόν διέκοψε ο λόρδος. Διαλέξτε!

Φυσικά, ο Δόν Ζουάν έδιώξε την ώραία λαίδη.

Άλλοτε όμως οι σύζυγοι δεν ήσαν τόσο επίκειες. Στην Βίβλο ο Ίεχωβά θεοποιεί τριμερές τιμωρίες για τους μοιχούς. Και στις άρχαιες, Άθηνες, όταν μια γυναίκα έπρόδιδε την συζυγική πίστι, τις εξεργίζανον τα μαλλιά για να τίν κάνουν δυσμορφη και τις έρχανον ζεστή σπατάλη στο κεφάλι για να μην ξαναφωτισθούν οι τρίχες.

Στη Σπάρτη όηρχαν νόμοι εξ ίσου άμειλικτοι, που όμως έούγ χωρούσαν την μοιχεία όταν ο γάμος είχε μείνει άκαρπος.

Στη Ρώμη, η ένοχος δενόταν γυμνή έπάνω σ' ένα γάιδαρο και ύφισατο έτσι τόν έξευτελισμό μιας περιφοράς στους δρόμους της πόλεως η εκκλεινόνον σε δυσώνυμια καταγώγια.

Ο Αβουσσος έπέβαλλε άκόμη άυτοπρότερες ποινές στους μοιχούς και τών δυο φύλων. Έκαμε δε άρχη με την όρση του Ίουλιού που την έξώρισε σ' ένα νησί, άφου της κατέχε την περιουσία και της έπέβαλε να φορέσει το ένδυμα τών κοινών γυναικών. Οι άνδρες έτιμωρόντο με έξορία ή με άνατριχιαστικά θάσανι στήρια. Οι άρύτερες όμως ποινές ήσαν για τις γυναίκες.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΒΛΕΠΟΥΝ
ΤΙΣ ΩΡΑΙΕΣ

Στη Συρία, οι άνδρες μοιχοί έτυφλόντο, για να μη μπορούν πιά να βλέπουν τις ώραιες. Όταν κάποτε ύπέπεσε στο έγκλημα αυτό ο υιός του βασιλέως, ο πατέρας του διέταξε να θάλουν το ένα μόνο μάτι του υιού του, προσέφερε όμως και το ένα άπο τα δικά του για να γίνουν δυο.

Στο Μεξικό, οι άπιστες σύζυγοι έλιθοβολούντο.

Στο Περού, εκάινονταν ζωντανές, μαζί με όσους τις είχαν δοηθεί στο άμάρτημά τους. Επίσης έπυρπολείτο το σπίτι της άμαρτίας και όλα έν γενει τα πράγματα που ύπηρξαν μάρτυρες τών: έπιπλα, δένδρα, θάμνοι, κλπ.

Στις Ίνδιες, την Κίνα και την Ιαπωνία, οι μοιχαλίδες παρεδίδοντο σε ειδικώς γονιμασμένους έλέφαντας, που τις άρπαζαν με τις προσοδικές τών, τις έπαιζαν σαν τόπι στον άέρα και τέλος τις έπε-

τοθόαν στο έδαφος, για να τις λιώσουν με τα πατήματα του ποδιού τους.

Στην Κορέα, η γυναίκα συγχωρείται, ο άνδρας όμως εκτίεται διεμένης χειροπόδαρά στον δημόσιο δρόμο, για να του κάμη ό,τι θέλει ο κάθε διαδάτης, να τόν φυτση, να τόν χτυπήσει ή άκόμη και να τόν σκοτώσει.

Στάς Φιλippίνas και τη Μαδαγασκάρη, οι άπατημένοι σύζυγοι είναι πρακτικώτεροι: ζητούν και εισπράττον άποζημίωση ύλική για το πάθημά τους. Η συμφωνούν με τόν έραστή της συζύγου τών και ζουν και οι τρεις μαζί, συμμεριζόμενοι τα άγαθά και τά θάρη της κοινής στέγης.

ΑΝΑΤΡΙΑΧΙΑΣΤΙΚΑ
ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

Έχει μείνει θυμικό στην Άγγλία το μαρτύριο που ύπέστη, το 1529, ο εύγενής Ρενέ ντε Μόρτιμερ, που είχε, τομήσει να μολύνη με τόν έρώτα του την βασίλισσα της Άγγλιας, Ισαβέλλα. Άφου τόν περιέφεραν στους δρόμους του Λονδίνου έπάνω σ' ένα κίωκό, τόν έβδσαν σε μια σκάλα, την όποια έστράσαν στην κεντρική κώπη πλατεία και τόν άκρυπτήσαν φριχτά. Τα κομμάτια του σώματος του έμοιράσθηκαν σ' όλες τις πρωτεύουσες της Εύρώπης ως διδάγματα για όσους θα έσκέπτονταν στο μέλλον να έρωτευθούν μια βασίλισσα.

Στη Γαλλία, επί βασιλείας Φι-

λιππου του Ώραίου, έτιμωρήθηκαν σκληρά οι άδελφοί Φίλιππος και Γουαλιέρος ντε Λανούα, που είχαν έρωτικές σχέσεις με τις πριγκίπισσες Μαργαρίτα και Μπιάνκα συγγενείς του βασιλέως. Ο δήμιος έξέχισε τις σάρκες τους με τανάλιες και κατόπιν τούς έκρέμασε. Οι έρωμένες τους έστραγγάλισθηκαν.

Με τόν ίδιον θάνατο έτιμωρήθη και στην Ίταλία η ώραία δούκισσα Βιολάντα ντε Παλιάνο, διότι έγινε έρωμένη του Μαρκέλλου Καπέτσι, που είχε καταφύγει στον πύργο του συζύγου της για να σωθή από την έξέγερση που είχαν προκαλέσει στη Ρώμη οι σκανδαλωδείς έρωτές του.

Ο δούς έθανάτωσε τόν Μάρκελλο άφου τόν υπέβαλε σε φοβερά βασανιστήρια. Κατόπιν εκέλευσε όλους τούς συγγενείς της συζύγου του, που συνεκρέθησαν δικαστήρια το όποιο την κατέδικασε σε θάνατο. Δέμοιο ώρλισήσανε ο άδελφός της Λεονάρντο ντε Κάρντι. Ο πρώτος έστραγγάλισσε την Βιολάντα, ένθ ό ντε Κάρντι έσφηνγε τα γόνατά της άνάμεσα στα δικά του για να μην τινάξεται το θύμα.

Στην Προσηγία — για να τελειώσωμε σε κάποις φαιδρότερο τόνο — η μοιχαλίδς έμπαζοντανόταν και κατόπιν έξαναγκάζονταν να κυνηγήσει γυμνή μια τρομαγμένη κόττα, ένθ ο συνένοχος της, έπίσης γυμνός, προσέφερε ένα μεγάλο δειμάτι άπό... σανό στον άπατημένο σύζυγο.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Λορτ Τραϊτα
ΑΣΤΕΡΟΝ

Μιλίτσα ΚΟΡΓΙΟΥΣ

Όταν τόν Δεκέμβριο του 1938 ο περιφημός Γάλλος σκηνοθέτης Ζουλιέν Ντοβιδιέ άνήγγειλεν ότι πρωταγωνίστρια από τις Γότχων Σπράους θα ήταν εκτός της Λουίζας Ράινερ και η Μιλίτσα Κόργιους, αυτό κατέπληξε τούς κινηματογραφικούς κύκλους. Η Μιλίτσα ήταν γνωστή ως τραγουδίστρια, αλλά τελείως άγνωστή ως κινηματογραφική άστηρ. Και ό, άμωε ο πρώτος αυτός ρόλος ήταν άρκετός για να κάνει την Μιλίτσα Κόργιους ένα άπο τα πιο λαμπρά άστέρια του παγκόσμιου κινηματογράφου.

Όσοι άπό τούς άναγνώστες μας είδαν το Γότχων Σπράους άς κρίνουν εάν της αξίζει ή όχι ο όρι άμμος τόν όποιον έγνωρίσε.

Η Κερουανόδολος σταδιοδρομία της Μιλίτσας άποτελεί πραγματικόν Χριστογεννητικόν μύθο. Είνε κόρη ένός τώος αξιωματικού του Έθνομικού στρατού, έγεννήθηκε δε στην Βαρσοβία μίαν 17ην Αυγούστου. Δεν είναι το μοναδικό παιδί τών γονέων της. Έχει έναν άδελφό και τέσσερις άδελφές έπίσης χαριτωμένες. Αυτοί άποτε λούσαν την συντροφιά τών παιδικών της χρόνων. Μ' αυτούς διε σκέδαζε στο σχολείο, στο σπίτι, στις συγκεντρώσεις φίλων. Ήταν η ψυχή κάθε συντροφιάς και συγχρόνως τόν... σκανδαλό της. Κάθε φορά που γινόταν καμμία φάρσα δεν ήταν δύσκολο να άνακαλυφθή ή... ένοχος. Η Μιλίτσα ήταν ή άρχηγος κάθε άταξίας. Και έφερε τα ποιά ήταν ή τιμωρία της: Της έστρεψαν τόν θισό της και διέ κοπαν τες παραστάσεις του θεάτρου της. Μη σ'ας φαίνεται παρά ξένο αυτό. Με τις άδελφές της τις φίλες της και τούς φίλους του άδελφού της, η Μιλίτσα είχε καταρτίσει έναν μελοδραματικό θίασο. Μοι τις έλάχινασε γνώσεις της και περισσότερο με το εκπαιδευτικό ταλέντο της κατορθώνει να τά δικά η πέρα. Οι δε παραστάσεις της άποτελούσαν την καλύτερη διασκέδαση όχι μόνο τών μικρών συμμηθητών της, αλλά και αυτών άκόμη τών μεγάλων. Η γοητευτική

θεί ότι ή κορούλα τους είχε μίαν εξαιρετική φωνή και άκολουθώντας την έπιθυμία της την έγραψαν σ'όν "Βεον", Άργότερα, ή σήμερα διδασκή καλλιτεχνίς παρακολούθησε μαθήματα φωνητικής, σ' όλες τις μεγαλουπόλεις άπό τις οποίες περνούσε για δίκες του ύποθέσεις ο πατέρας της. Έτσι η Μιλίτσα Κόργιους, που δεν ήταν πιά ένα μικρό κοριτσάκι, αλλά η άγνοητική νέα με τ'επράσαν η άγγελική όμορφιά, έγνωρίσε την Μόσχα, το Κίεβο, το Βερολίνο, την Βιέννη, την Άρέσθη, τόν Άμβούργο, τόν Άμστερνταμ και άλλες μεγάλες πόλεις της Εύρώπης.

Όταν η Μιλίτσα παρουσιάσταν και τραγουδούσε έμπρός στο κοινό τών συναυλιών, δέ έλέμμα της έπαιρνε κάτι το διαβολικό, το σκανδαλακικό. Οι άνδρες ήσαν ξετρελλαμένοι μαζί της. Η φωνή της και ή όμορφιά της τούς έέρινε σκλάβους στα πόδια της. Καθημερινώς έλάμβανε δεκάδες αισθηματικών γραμμάτων. Πολλά είχαν ζητήσει να την παντρευθούν. Έκείνη όμως τούς έδήλωνε με ειλικρίνεια:

— Άνίκη σ' όλον τόν κόσμο. Και κανείς άνδρας δεν θα μπόρεσει ποτέ να σκλαβώση την φωνή μου στους τέσσερις τοίχους ένός σπιτιού.

— Και εάν πέσετε θύμα του έρωτός, την ρωτούσαν.

— Θα σπεύσω άμέσως να γιαιτρευθώ με μια νέα άγάπη, άπαν τούσε άδίστακτα η Μιλίτσα.

Και ή ιδιοτροπία της αυτή έ. εξακολουθεί και σήμερα άκόμη να είναι ή άφορμή τών σκανδάλων που δημιουργεί.

ΣΤΗΝ ΟΠΕΡΑ

Σε μίαν άπο τις έμφανίσεις της στο κοινό τών συναυλιών, η Μιλίτσα Κόργιους είχε την τύχη να άκουσθή άπο τόν Μάξ Σιλίλνγκ, τόν διευθυντή της Κροατικής Όπερας του Βερολίνου. Ο Σιλίλνγκ ένοητέθηκε άπο την φωνή της και άπό ήν όμορφιά της. Έπρεζε άμέσως να την συναντήσει και την παρεκάλεσε να τού επιτρέψη να την παρουσιάσει στην Όπερα.

Η Μιλίτσα δεν ετόλμισε να άκουθή παρ' όλους τούς φόβους και τούς διαταγμούς της. Δεν είχε άκόμη συναισθησι της αξίας της όπως και οι άλλοι ήθοποιοι δεν ύπελόγισαν καθόλου την αξία του νέου αούδ άστρου.

Δεν άργησαν όμως να μετανόη-

σουν για την συμπεριφορά τους αυτή. Η Μιλίτσα άπεδείχθη ίσως ή να κρατήση τούς πρώτους ρόλους. Οι παραστάσεις στις όποιες έλάμβανε μέρος έσημειώνον θριαμβό. Η γοητευτική ήθοποιός έπαιξε σ'όν "Ριγολέττο", σ'όν "Κούρεα της Σεβίλλης", στην "Καθαλάριο Ρουσσικάνο", και σε πλήθος άλλων μουσικών έργων. Και έ. έγινε μέρα σε μικρό σχετικά διάστημα το πρώτο άστρο της Κροατικής Όπερας του Βερολίνου.

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Άλλα το Χριστογεννητικό παρεμυθί δεν τελειώνει εδώ. Κάθε άλλο. Εισέρχεται τώρα στο πιο ένδιαφέρον κεφάλαιο.

Το άπόγευμα της 25ης Δεκεμβρίου του 1933, την ήμερα δηλαδή τών Χριστουγέννων, η Μιλίτσα Κόργιους έπαιρνε ένα τηλεφώνημα άπο τόν Λονδίνον. Ο συνομιλητής της, χωρίς περιστροφές, την ρωτούσε εάν έδεχέτο να μεταβή στο Χόλλυγουντ. Η Μιλίτσα ένόμισε ότι έπρόκειτο περί φάρσας και έκλεισε το άκουστικό.

Ο συνομιλητής της δεν τά έχασε. Την έναεζήτησε στο τηλεφώνον και για να την πείσει ότι δεν έπρόκειτο περί φάρσας, της έλεγε να πάρη μόνη της στο τηλεφώνον τα γραφεία της Μέτρο Γκόλντγουιν στο Χόλλυγουντ. Τότε μόνο η Μιλίτσα έπίστεψε στο θάμα. Είχε όμως συμβόλαιο με την Όπερα και για να μπόρεση να φύγη, έπρεπε να άποζημιώση την τελευταία. Την πληρωμή αυτή την ανέλαβε ή Μέτρο.

Έκτός αυτού, η Μιλίτσα έζήτησε άπο την Μέτρο και έναν μινιαίο μισθό, ό όποιος της φαίνόταν κάπως ύπερβολικός. Φαίνεται όμως ότι για δεύτερη φορά ύπείμησης την αξία της, γιατί ίδου ποιά ήταν ή άπάντησις του Χόλλυγουντ:

— Δεν μας έπιτρέπεται να πληρώσωμε τόσο φθηνά μια μέλλουσα μεγάλη ένενέτα μας. Σ'ας προσφέρω το διπλάσιο και αυτό για την άρχή!

Άργότερα, ή ώραία έσθη τραγουδίστρια έμαθε ποιά ήταν ή άφορμή του άνελεστου τηλεφώνημα τός. Ο Ίρβιν Τάλμπερκ είχε κόμει τότε ένα ταξίδι στην Εύρώπη με την συζύγου του, την Νόρμα Σήρεα και μια μέρα άκουσε τυχαίως έναν δίσκο της Μιλίτσας Κόργιους. Έοπισσε άμέσως να την άκούση στην Όπερα του Βερολίνου και έμεινε κατενθουσιασμένος.

ΡΟΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Η ΒΑΦΤΙΣΙΜΙΑ

Μιά ξαδέφρη της Ζαμφώ, ή Στάσα του Κουφού ήρθε να την δη στον Ποδονάφι, άπο τόν συνοικισμό τών Ποδαράδων.

— Καλώς μου την, τι γίνεσαι καλέ Στάσα μου;

— Δεν τάμαθες, Ζαμφώ μου;

— Τι, καλέ;

— Νά! "Ηκανα κορίτσι.

— Άχου! Τη καλομύρισε το παιδί το πρώτο ναϊ κορίτσι. Καλορροζίκο και σιδερόκεφαλο.

— Εύχαριστώ, Ζαμφώ μου! Τ' άφησα μιά στιγμή στην άδερφή μου, που θυζαίνεται κι αυτή, κι' ήρχα να σε δώ, να σε παρακαλέσω...

Η Ζαμφώ τών δεικνύει:

— Ό, τι θές, Στάσα μου, ό, τι περνά άπο τό χέρι μου να τό κάνω. Έγώ, έξερεις, πώς για χατήρι σου χαλώ τόν κόσμο.

— Τό ξέρω και εγώ, εύχαριστώ.

— Για λέγε μου, το λοιπόν.

— Ήθελα να μού βαφτίσει το παιδί.

Η Ζαμφώ δαγκώθηκε.

— Άχ! Στάσα μου, έξερεις τί στενοχώριες περνά ο κόσμος τη σήμερον ήμερα. Τι να σου κάνη κι ο Κώστας ο άντρας μου με τόσα παιδιά; Πώς να τα θάλη; Πώς να φέρη τη μίαν άκρη με την άλλη;

Η Στάσα έπέμεινε:

— Δε θέλω παρουσίες κι' έξοδα, καλέ. Να τό κολυμπήσωμε στην κολυμπήθρα, να γνη Χριστιανόπουλο μοναχά.

Διαμαρτυρήθηκε ή Ζαμφώ:

— Ά, όχι, μάτια μου. Πρωτόπαιδο είναι και συγγενάκι μας. Δεν μπορώ να τό βαφτίσω σαν άκομμάσι! Μη χειρότερα. Μιά βάφτιση τα θέλει όλα. Και βάφτιστικά και νταμπάρο και άνεκρεμασίδι και σκουλαρίκια, που είναι κορίτσι. Βέβαια, δε θάχουμε κουφέτες και σουσάδες να χρειάζονταν όλα τα σκεπτικά.

Εκείνη τη στιγμή, έφάνηκε ή Τερψιθέα να κατεβήνη για να δώη έξω.

— Τι γινεσαι, Τερψιθέα μου; ρώτησε ή Στάσα και της έδωκε το χέρι.

— Σ' εύχαριστώ, κοκάνια μου, καλά είμαι. Πώς άπό δώ;

Η Ζαμφώ έπενεθε άμέσως:

— Η Στάσα ήγήνησε κοριτσάκι κι' ήθελε να τή τό βαφτίσωμε. Τι λές, Τερψιθέα; Δεν κάνεις το ψυχικό; Άν ήμπορούσε έγω θα τή τό βάφτιζε, μά έχωμε τώρα τα έξοδα του σκοπέλιού για τό παιδάκι...

Η Τερψιθέα σκέφτηκε λίγο κι' ύστερα είπε:

— Να σου πώ, Στάσα μου, μιά βάφτιση φτωχικήα μπορώ να κάνω. Όσο για μεγάλεια δεν μπορώ.

— Τι μεγάλεια, καλέ, φώναξε ή Ζαμφώ, τό μυστήριον μοναχά θέλει ή γυναικία. Να τή τό βάφτισω μιά καθημερινή εδώ, έτσι άναμματα, ξύμας.

Συμφωνήθηκε νάρθη την Κυριακή ή Στάσα με τόν σύζυγό της, και τό μωρό και να τό βαφτίσουν στο σπίτι της Ζαμφώ.

Τό ίδιο θράδυ έγινε σύσκεψις στο τραπέζι πώς να τό θάλουνε το μωρό.

Ο σύζυγος της Ζαμφώ, ο Κώστας, ένας καλός άνδρας, είπε:

— Γιατί δε ρωτάτε τη μάνα του παιδιού, μπορεί νάρη κανένα όνομα να τού δώση.

— Τι λές, καλέ Κώστα, ξεφώνισε ή Τερψιθέα, άφου θα κάνω τα έξοδα, θα τό θάλω όπως θέλω έγω.

Η Ζαμφώ συμφωνούσε με την κουνιάδα της.

— Βέβαια, έχει δικηο ή Τερψιθέα, κομμάτι να είνε κι' όπως τό θέλει το θάξεται.

Η Όρθοδοξία έρριξε μια ιδέα:

— Δεν τό θάξουμε τ' όνομα τή συχωρεμένης;

— Τη μαμάς;

— Ναι.

— Μά δεν ήθγάλαμε τό άλλο με τ' όνομά της; Τό παιδί τή Άλησδερίσσαινας;

— Καλά λές, το έχασα.

Η Τερψιθέα είχε τη γνώμη της και την είπε σε μία στιγμή.

— Έγώ, να σ'ας πώ, θα τό θάλω με τ' όνομά μου, Τέρψη. Γιατί να μην έχω κι' έγω μιά βάφτισμιά, να μείνη τ' όνομά μου.

Στραβομύρισε ή Ζαμφώ, μα δεν είπε τίποτα ένάντιον.

— Καλά τό σκέφτηκες, είπε. "Άς μείνη τ' όνομά τή Τερψιθέας. Άφου θάται ή νονά, δι. καίόμα τση να τό θάλη όπως θέλει.

Όταν όμως την Κυριακή ήρθε ή Στάσα με τό μωρό, ή Ζαμφώ την πήρε ιδιαιτέρως κα-

Τό Λακρινί του ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ
ΤΑΒΕΡΝΕΣ

Είμαι, Λαράκι, έξω φρενών, καθότι έντός τών Άθηνών τόν τελευταίο μήνα, όλα γραμμή τα ταβερνεία δείχνουν στους μπέκερους άπονια και κρύβουν τη ρετινιά.

Δυο ποτηράκια δυο κρασιό δίνουν σε κάθε καθαριό δυο ποτηράκια μόνο και για να πής κανονικά, ήγουν σκανάκια ταχτικά γυρίζεις ένα... χρόνο.

Είνε που λές έξω φρενών τό ταβερνολήκτον κοι- (νόν) και έρζει και θυμώνει, γιατί τό κρούσιν μερ (και) ταβερναρέοι άλκοολικοί, για να τό πούνε μόνοι.

Δεν θρίσκες πιά "όκάσ (κρασί), δεν δίνουν ούτε και έμ (ση), τα χεΐλη να δροσίση. "Έγιναν όλοι τους θρα (σείς), γι' αυτό τούς είπα: "Ο (σύ... μισείς) έτέρω μη ποίησης. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

της είπε:

— Η προκομμένη ή κουνιάδα μου, που θα σου βάφτιση το μωρό, θέλει να τό θάλη με τ' όνομά τση, Τερψιθέα.

— Εί καλό κι' εύλογόμνη, είπε ή Στάσα. "Άς τό βάφτιση, κι' όπως θέλει, σε τό θάλη.

— Όχι, δά, Στάσα μου! Δεν μπορώ ν' άκούω πια αυτό τ' όνομα τή κάργας! Ήχα- θήκαμε καλέ τό όνόματά;

— Τι να κάνω; Δεν πειράζει.

— Όχι, όχι, δε θα τ' άφήσω να γίνη αυτό τό πρώτο!

— Μά, Ζαμφώ μου, μπορεί να θυμώση και να μην τό βάφτιση.

— Καλέ, δε συλλογίσαι πώς με τ' όνομα τή νονάς μπορει να πάρη και τούσι χάρες τή άργιόγασας. Θες να μοιάση το κορίτσι σου μ' αυτή την άφωρεμένη;

Η καμμένη ή μάνα έρέθηκε πρό διλήμματός.

— Τι να κάνω, το λοιπόν;

Η Ζαμφώ σκέφθηκε λίγο:

— Τάβρα! Έννοια σου κι' έγω θα τά σιάξω.

Πήγε και πήρε την Τερψιθέα και πήγε μέσα στην κουζίνα μαζί της. Έκει της είπε:

— Καλέ, Τερψιθέα, δεν ή συλλογίστηκες κατίς. Είπες να θάλης τό μωρό Τερψιθέα, μά να σου πώ, αυτό δε γίνεται. Δεν ήσκαλες με τό νού σου πώς όμα βάφτισαμε παιδιά με τ' όνομα ζωντανό, ο ένας άπο τού δυο πεθαίνει; Και να πεθάνη το μωρό δεν πειράζει. Άς άδειάσουν οι κούνες μα όχι και τα κρεβάτια. Άν όμας πάθης τίποτα έσύ; Ήθόη! τό συλλογίμαι κι' άντρίχλα τό πεσι μου. Καλέ, άρτίστες την να τό δώση ό,τι όνομα θέλει. Πά, πά, πά, μην κάνης γουσουσίε!

Η Τερψιθέα κατατράπηκε κι' έπέστηκε. Τό παιδί βάφτισθηκε και τό θάλανε, Έλενάκι. Την ώρα που έφυγε ή Στάσα με τό μωρό, ή Ζαμφώ της είπε:

— Τάδες πώς τα κατάφερα; Όπου δεν έ. χει Ζαμφώ, να π'α να κάνη!

ΟΙ ΚΟΤΤΕΣ

Η Σουρπούτσα είναι δραχνασμένη τώρα κάποιους μερες.

— Καραμπέτ, λαίμας φρασμένο είναι, φωνή μου σκουριασμένη είναι γιαδρούμ!

— Σουρπούτσα, πασιλίες να πάρωμε, μα λακωνίμως να ένεταί.

— Σαλέπι να φέρης, Καραμπέτ, με γάλο ήφημιο να κάνωμε.

Ο Καραμπέτ έγύρισε όλα τα φαρμακεία, αλλά δεν μπόρεσε να βρη σαλέπι.

— Τι τά ένεταί τώρα;

— Λογό τά ρουφώω, καλό να κάνη. Φαίνεται όμως πώς το κρυολόγημα ήταν άρ-

κετό, ώστε με ένα και δυο αυγά που ρούφης δεν μπόρεσε ν' άποκαταστήση τις νότες της φωνής της.

Έξ άλλου δεν ήμπορούσαν να δρούν εύκολα και αυγά φρέσκα, όπως χρειάζονται για να γίνουν γράκοι.

Οι φαεινές ιδέες της Σουρπούτσας ήρθαν πάλι εις έπικυρία.

— Καραμπέτ, ντύο - τρεις δρνίτες ν' άο- ράσωμε, αυγά να γεννήσουν, καταπιωμένα να τά κάνω γιαδρούμ.

Και ο δυστυχός Καραμπέτ έτρεχε δεξιά και άριστερα για να βρη κόττες ν' άγοράση.

— Τέλω όρνιτα νάρη και αυγό, τζάνεμ, έλεγε σε όλους.

— Μά με τ' αυγό έτοιμο θα τη βρης, άν- θρωπέ μου, τό έλεγαν όλοι. Πάρε την, καί. σε την και θα σου γεννήση.

— Ένας Μενιδιάτης, που τόν συνήντησε τυ- χαία σ' ένα καφενείο, τού είπε.

— Άκούσε, άφεντικό έχω τρεις κόττες με αυγό, που γεννάνε κάθε μέρα, με συμπάθεια, μά δε βελ' ή Κόλαινα να τις πουλήση.

— Γιατί μπέ; Πόσο τέλειες; Παρά τά ντά- σο.

Ο Κόλαις τόν πήρε ιδιαιτέρως.

— Άβριο έράδυ έλα στο καφενείο. Θί φροντίσω να τις θάλω σ' ένα καλόνι να σου τις φέρω κρυφά άπο τη γυναίκα μου.

Ο Καραμπέτ τό άνήγγειλε τό έράδυ έπί- σήμως στην Σουρπούτσα.

— Άβριο δρνίτες τα φέρω με αυγό, τρεις είνε!

— Τι λές, Καραμπέτ!

— Ένα Μενιδιάτος τα φέρη, τρία αυγά τό μέρα τά ένεταί.

— Καραμπέτ, κομμάσι που τά θάλωμε;

— Σωστά! Ύστερα τι τά τρώνε; Κριτάρε ντύο ποταμό!

Η ύπηρετρία, που παρευρέθηκε στη συζη- τησι έφώνεζε:

— Εδώ κοντά, κυρία, ο μπακάλης έχει χα λασμένη σταφίδα για κόττες. Ν' άγοράσωμε.

Έχει κι' ένα κοτέτσι που δεν τό χρειάζεται, γιατί τού ένώφισαν οι κόττες του.

Ο Καραμπέτ έτρεξε άμέσως στον μπακά- λη, άγόρασε τό κοτέτσι, και τριάντα όκαδες σταφίδα ένωσισμένη και τά έγκατέστησε σε μία γωνιά της παράτας για να τοποθετήση τις κόττες.

Τό ίδιο έράδυ πήγε στο καφενείο και πε- ρίμενε τόν Μενιδιάτη.

Βαρέθηκε να πίνη σόδα ως που να φανή ο πωλητής.

Φάνηκε στο τέλος μ' ένα σακκί.

— Ήρα, πατριώτη, είπε, όμα τι τράθη έα ως που να τις πάρω κρυφά άπο την Κό- λαινα. Δε θέλεις, έξερεις, να τις άποχωρήση γιατί τις γεννάνε κάθε μέρα άπο ένα αυγό και τις Κυριακές δικροκά.

— Τι λές, μπέ;

— Άν σου λέω ψέματα, άφεντικό μου, να μην προφτάω να πάω στο Μενιδί.

— Πόσο κάνουσε, μπέ μουστερή;

— Για σένα, άφεντικό, θα πάρω τρισ κόπες πενήντα τη μία και ένα έκαστοτάρι για τόν κόπο μου, όλες μαζί, τρεις είνε, χίλιες ε' κατόν πενήντα δραμολές.

— Άκριδά μπέ, είνε.

— Άκριδες τέτοιες γεννήτρες, άφεντικό; Κάλα, άσε τις. Τις πάω πίσω στο κοτέτσι που καί δεν έχω και τη γκρίνια της Κόλαι- νας.

Ο Καραμπέτ έφοβήθηκε ότι θα τις χάση και άμέσως έβγαλε το πορτοφόλι.

— Άντε, φέρε, να πάω ίοπίτι.

— Άκούσε, άφεντικό, είναι κάμποσοι πατριά- τες εδώ στο καφενείο. Παρ' τις με τό καλόνι γιατί άν τις δούνε θάχω χωριόματα με την Κόλαινα. Μη μου κάνης κακό!

— Νά ντά, μπέ, πρώτα.

— Μπράβο, να τις δής, έλα εκεί στη γωνία, στα σκετινά, μην μας δούνε.

Τόν παρέσυρε σε μία γωνιά σκετινή, έση- κωσε το σακκί και τού έδειξε τρεις κόττες.

— Τις έλέγεις; Θέλια, μά και μία είνε! Θα σχωρήσω τόν πατέρα μου κάθε πρωί που θα παίρνης τ' αυγά τους.

Ο Καραμπέτ άρπαξε τό καλόνι, έπληρώσε τό ποσόν και πήρε όρομο για τό σπίτι του, όταν ο Μενιδιάτης τού φώναξε:

— Άφεντικό, τό καλόνι δε θα τό πληρώ- σης;

Τού πήρε κι' ένα έκαστοτάρι άκόμη και έφυγε.

Ο Καραμπέτ έβγασε θριαμβευτής στο σπίτι με τό καλόνι στο χέρι.

— Σουρπούτσα, δρνίτες ήρταν, γιαδρούμ!

Η Σουρπούτσα και ή ύπηρετρία έτρεξαν άμέσως στην κουζίνα και εκεί ο Καραμπέτ έ- βγαλε άπο τό καλόνι τρία πετεινάκια!

— Άράν, άράν, Καραμπέτ, μουζεβερλίς μπέ, έλάσε εύνα άντρωπό! Πειτεινός ήντά- σε. Πειτεινός αυγό τά γεννήση;

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΑΣ, ο αιμοδόρος «κατακτιής» του σκότους

Ο τυφλόποντικός, που τον ανασύρουμε νεκρό από την παγίδα, με τα ροζ πόδια του και το μοιροχρωμο ρύγχος του, δίνει την εντύπωση, σ' όποιον άγγισει τις συνηθισμένες του, ενός δυστυχισμένου ζώου άκινδύνου, που τρέφεται, μέσα στο σκοτεινό βασίλειο, πολύ φτωχικά χωρίς άλλο, μοναχά με ρίζες.

Όποιος όμως τα πιστεύει αυτά δεν ξέρει καθόλου τον τυφλόποντα, που είναι ένα από τα πιο αιμοδόρα και άσχημα ζώα.

Καλοθερμιμένος και φουσκωμένος πάντοτε από την κατάχρησή της τροφής, ο τυφλόποντικός είναι ένα ζώο που δεν ξέρει τί θα τη νηστεία. Πράγματι, δε, δεν κάνει τίποτε άλλο στη ζωή του, παρά να τρώει, να σκάει και να κοιμάται. Οι συνήθειές του είναι συνήθειες πραγματικού θηρίου.

Μέσα στη γη, όπου ζει διαρκώς, σκάβει με ταχύτητα καταπληκτική, μακριές υπόγειες στοές που καταλήγουν σε μιά αιθούσα, που του χρησιμεύει ως τόπος αναπαύσεως. Έχει κοιμάται. Έπειτα όμως από μερικές ώρες ύπνου, ξυπνιμένος από μία πείνα που δεν ικανοποιείται ποτέ, άφηνει το καταφύγιό του και τρέχει προς αναζήτησή τροφής. Ο τυφλόποντικός στην όρεξή του: έντομα, νύμφες, σκουλήκια και μεγαλύτερα ακόμη ζώα, όπως σαύρες και άλλα έρπετα και φιδώκια ακόμη, που συναντά στο δρόμο του. Αν τύχει μάλιστα και συναντηθούν δυο τυφλόποντικοί την ώρα που σκάβουν τη γη, ο πιο δυνατός καταβροχθίζει τον άλλον.

Μα και το φοβερό αυτό ζώο αισθάνεται κάποτε να φθάνουν ως τα άσπρη σκευή της κατοικίας του οι μυρωδιές της άνοιξης... Τότε, ξαφνικά — τον Άπριλιο ή τον Μάιο — ο χαρακτήρας του αλλάζει. Ο έρωτικός πόθος τον κυριεύει ολοκληρωτικά. Κατά την εποχή εκείνη οι αρσενικές, που είναι πολύ περισσότερες από τους θηλυκούς, αρχίζουν να σκάβουν τη γη προς όλες τις διευθύνσεις με την ελπίδα μήπως συναντήσουν το ταίρι τους.

Παρά τις συνήθειές τους, μάλιστα, θγαίνουν απ' τις φωλιές τους και με την ίδια ελπίδα πάντοτε, πηγαίνουν και επισκέπτονται τις γειτονιές.

Ο τυφλόποντικός τέλος, που τον εύνοει η τύχη και συναντά το πολυπόθητο θηλυκό, το παίρνει μαζί του και το κλείνει στη φωλιά του, όπου το επιτηρεί διαρκώς για να προλάβει κάθε απόπειρα απόδρασεως.

Αν τύχη τότε και παρουσιασθεί κανένα άλλο αρσενικό που θέλει να του άρπάξει την εκλεκτή του, μία τρομερή μάχη αρχίζει μεταξύ τους: "Όποιος βγει νικημένος απ' αυτήν, απομένει πάντοτε καταγής νεκρός... Σ' το μεταξύ, η αιχμηρότητα, που είναι αήσυχη για την τύχη της, εσπώφεται της εοκαρίας αυτής για να επιχειρήσει μιά απόπειρα απόδρασεως. Ο νικητής όμως την ξαναπιάνει, την πηγαίνει στη φωλιά του, κι' εκεί την άναγκάζει να δεχθεί τον έρωτά του.

Μετά το ζευγάρωμα, το πτώμα του νικημένου αντιζήλου χρησιμεύει για το γαμήλιο γεύμα.

Από τη στιγμή εκείνη το θηλυκό δεν επιχειρεί πια να το σκάσει άπο τον άρρενικό. Το ζευγάρι άνοιγει καινούργιες υπόγειες στοές και σ' ένα από τα σταυρωτά τους, η μέλλουσα μητέρα προτομίζει ενα στρώμα από χλόη ή ν' άποθεση σ' αυτό έπειτα από ένα μήνα κησώς, τέσσερα πέντε μικρά, που, μόλις άόρθουν στον κόσμο, θ' αρχίσουν να τρώνε άόρταγα.

Ο τυφλόποντικός είναι έξαιρετικά άφωτισμένος στην σύζυγό του. Την άγαπά τόσο, ώστε αν την χάσει ξαφνικά — αν δηλαδή το θηλυκό συλλαβίσει από καμιά παγίδα — η άπελπισία του τον σπρώχνει συχνά μέχρι... αυτοκτονίας. Αυτόκτονει με τον άπλουστερό τρόπο: με την νηστεία. Άρκει να μείνει καμιά δεκαπενταριά ώρες νηστικός, για να ωασήσει!

ΣΟΝ —

ναίκα, ή, όποια άπ' την πρώτη στιγμή τον έμάγεψε με την όμορφιά της.

Η γυναίκα αυτή, ή κόμισσα Ζάν ντ' Αντρέα, ήταν μόλις είκοσιδύο χρόνων. Ήταν από τις έπικινδυνές εκείνες όμορφιές που σκαλίζουν, που αιχμαλωτίζουν, που θανατώνουν... Έλεγαν πως ήταν χήρα. Όλο τόσο, ήταν αρκετά κομψή. Το μέγαρό της ήταν άπο το ά κομψότερα κι' έμενε σ' αυτό μ' έναν γέρο, τον όποιον άπο καλούσε πατέρα της. Άπο που έρχόταν; Ποιά ήταν; Τί ήθελε στο Παρίσι; "Ολ' αυτά ήσαν άγνωστα, που κανείς δεν έφρόνιζε να έσκριώση. Ο Ζάκ την άγάπησε μ' ένα τρελό πάθος. Ο έρωτικός πυρετός είχε πλημμυρίσει το κεφάλι του. Νύχτες όλόκληρες πλανιόταν στο Παρίσι σαν χαμένος, προσπαθώντας να ξεφυγή από το πάθος του αυτό που τον βασάνιζε...

Έπειτα από λίγες ήμέρες έζητρε να ξαναβίη τη γυναίκα που τον είχε σκαλώσει. Έκείνη τον έδεχθηκε πρόθυμα, και τότε ο Ζάκ της άμολόγησε το πάθος που έφλογιζε την καρδιά του. Η Ζάν τον άκουε μ' ένα άδωο χαμόγελο, με τη χαρά του παιδιού στο όποιο μιλούν για πρώτη φορά σε μιά γλώσσα άγνωστή, που δεν την καταλαβαίνει...

Ο Ζάκ της μιλούσε μ' εύλογη τία, έμψυχμένος από τη φλόγα του πάθους που τον έκανε να λάμπουν τα μάτια του μαύρα.

Αυτό έκράτησε μήνες δολιχίλους. Μα ή Ζάν άρνιόταν να δώση μιά άπάντησι στον Ζάκ. Κι' έμωας κι' αυτή φαινόταν σαν να περιμένε κατι... Τί άρα γε; Έπέρασαν άκομή μερικές έβδομάδες έτσι. Ο Ζάκ άπέφυνε τους φίλους του. Κανείς δεν τον έδλεπε πια. Ήταν χλωμός, είχε άδυνατίσει και τα μάτια του είχαν κοπεί. Οι φίλοι του στο τέλος άνησχησαν και τον άναζήτησαν. Θέλησαν να τον πάρουν να διασκεδάση, μα αυτός τους έβωιδε. Προτιμούσε να μείνει μόνος. Συχαίνονταν κάθε τί που θα γινόταν χωρίς την Ζάν.

Μία μέρα, όμως, κάποιος φίλος του του φανέρωσε ότι ή Ζάν ήταν μιά τυχοδιώκτρια, μιά κατάσκοπος! Αυτό συνέτριψε έδωάσα την καρδιά του, μα δεν έσκότωσε και την άγάπη του... Τον έκανε μάλιστα να υποφέρει περισσότερο.

Η Ζάν ήταν πλούσια και διήγε ζωή πριγκιλική. Άπο που προερχόταν άρα γε όλο αυτό το χρήμα; Ο κόσμος του άγνούσε ή μάλλον δεν νοιάζόταν να το μάθ. Τέλος, ένα έρωδο, ο Ζάκ γονατίζοντας μπροστά της την έρώτησε: —"Επί τέλους, Ζάν!... Πές μου τί θέλεις άπο μένα!

Έκείνη τον έκνταξε επί ώρα πολλή. Τα θέλω άρα της έπρεπε λίγαν λίγο και ο Ζάκ, που είχε καρφωμένα τα έλθμά του όπο άνω της, ξαναβίησε την έλπίδα της να γαμήσει...

—Άκουσε, του έλεπε. Κι' έληπισάσε τα χείλη της σ' αυτό του νέου και άρχισε να του μιλάει σε χαμηλή φωνή. Έξασια έκείνος πετάχθηκε ε πάνω και άπομασκρόνθηκε μετρό μο. Έσκούπισε το μέτωπό του που είχε πλημμυρίσει άπο ιδρώτα και έρώαζε: —"Α! Αυτό είναι άτιμο! Είναι άτιμο!

Κι' έφυγε χωρίς να την ξανακοιτάξει. Έφυγε τρέχοντας με όδες του τις δυνάμεις μουρμουρίζοντας: —Είπε άτιμο!... Είναι τρομερό αυτό που μου ζητάς!...

Η Ζάν, και μετά τη φυγή του, έξακολουθούσε να μένει έσπώμένη στην πολυθρόνα της, έτελώς ήσυχη. Και σαν άκουσε την έζωθουρα του μεγάρου της να κλείνει, ένα άόριστο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη της και ψιθύρισε: —Θά ξαναβίη...

Επί πολλές ήμέρες τον έπεριμένα να ξαναπαή. Έκείνος δεν ξαναπηγε, τις έγγραφε όμως καθεμιά γραμμάτα που ξεχειλίζαν άπο έρωτα. Αυτή δεν άπάντούσε.

Του κάκου έκείνος έπεβίμενε. Και κάθε φορά που το ταχυδρόμο περνούσε χωρίς να του δώση τίποτε ο νέος έπιανε το κεφάλι του με τα χέρια του και έλεγε με λυγμούς: —Νά προδώσω την πατρίδα μου! Νά πανερύσω τα μυστικά της στους έχθρούς της!... Είναι φρικτό!

Μία μέρα, τέλος, ξαναπηγε στο μέγαρό της Ζάν. Μα δεν τον έδεχόταν. Η Ζάν ήταν άδυσώπητη. Τρεις φορές έπανέλαβε την άποπειρά του, μα και τις τρεις άπέτυχε.

Την τρίτη φορά, ή Ζάν του έγραψε: "Αμύησου τί σου έζητρε. 'Υπακούσε και θά γίνω δική σου."

—Ενα πρωί, καθώς ο Ζάκ σηκώθηκε άπο μιά νύχτα τρομερής άπνοιας και κυτόχθηκε μέσα στον καθρέφτη, φώδηθηκε τον έαυτό του.

—Εστό, ψιθύρισε. Μου ζητάει μιά άτιμία... Αυτή την άτιμία θά την διαπραύω και θ' αυτοκτονήω κατόπιν...

Και άμέσως έφόρεσε τη στολή του κι' έβγήκε έζω. Ποδ πήγαί: —Απλούστατα, στο Έπιτελείο, όπου όηπερτούσε.

Περπατούσε σαν τρελλός, και κάθε τόσο σταματούσε. "Ήθελε να γυρίση πίσω, μα οι δυνάμεις του έλειπαν, γιατί διαρκώς έβλεπε μπροστά του την εικόνα της Ζάν, με όλη της την γοητεία."

Ήταν σαν μεθυσμένος και σε κάθε έθμα του έσκόταφτε. Τέλος, έφθασε στο μέγαρό του Έπιτελείου.

Ο μικρός αυτός στρατιώτης, τόσο ταπεινός, ό τόσο άσημάνατος, ήταν ή Πατρίδα... Άπο που έρχόταν; Άπο πολύ μακριά θέατα; Είχε άφισει το χωριό του, τους δικούς του, το άλστρο του και τα κοπάδια του για να βάρη να μάθ ή άγαπάει και να υπερσπείζεται την πατρίδα... Και χιλιάδες παιδιών σαν κι' αυτόν είχαν κάμει το ίδιο...

Ο Ζάκ έληπισάσε τον σκόπο. "Έπρεπε να περάση μπροστά του για να μπει μέσα. Ο στρατιώτης άμέσως έστάθηκε σε προσοχή και του παρουσιάσε το όπλο του, και ρετώντας: —Ο Ζάκ δεν μπόρεσε να συγκρατήση μιά ύπόκληρη κραυγή. Πατρίδα, όλόκληρη έναυρομένη στον μικρό έκείνο στρατιώτη, είχε χαίρεται... αυτόν... τον προδότη! Και άμέσως άπομασκρόνθηκε άπο το Έπιτελείο σαν τρελλός.

Σάν έφθασε στην όδον Βερνέυ, ανέθηκε στο μικρό του διαμέρισμα, όπου είχε ζήσει άλλοτε, πλάθοντας όνειρα για το μέλλον, και στο όποιο τελευτάτα τόσο είχε υποφέρει.

—Αυτή ή άνάμνησις θά με βασανίζει σε όλη μου τη ζωή σαν μιά άτιμία! έλεπε.

—Εσχαλε τότε τη στολή του, την έπέταξε σε μιά καρέκλα, πήρε άπο ένα συρτάρι το περιστρώφο του, το έγύμισε και το έστήριξε στην καρδιά του.

—Έπειτα, χλωμός, μα χαμογελάστος, έπιεσε τη σκανδαλή... Μία έκπνοσκήρθηκε άνήτησε και ο Ζάκ σωριάστηκε νεκρός. Είχε διακάσει μόνος του τον έαυτό του, μα πέσανε τίσιος και όχι προδότης!...

ΖΡΖ ONE

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΗ ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΚΑΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

—Οι Ευρωπαίοι ξεσκαπάζουν το κεφάλι τους ες ένδειξιν σεβάσμου, ενώ οι Κινέζοι, στην ίδια περίπτωση, δαγκώνουν... τα παπούτα τους.

—Οι Ευρωπαίοι ξυρίζουν το πρόσωπό τους, ενώ οι Κινέζοι ξυρίζουν το κεφάλι και τα φρύδια τους.

—Οι Ευρωπαίοι κόβουν τα νύχια τους, ενώ οι Κινέζοι τ' αφήνουν και μεγαλώνουν έως ότου πέφτουν μονάχα τους και τότε τα φυλάνε σ' άσημένιες θήκες.

—Οι Ευρωπαίοι φορούνε μαύρα ρούχα για να εκδιδώνουν το πένθος τους, ενώ οι Κινέζοι, σε άνάλογη περίστασι έάζουν άσπρα.

—Οι Ευρωπαίοι εκδικοούνται συνήθως τους έχθρούς των σκότω νοντάς τους, ενώ οι Κινέζοι τους εκδικοούνται... αυτοκτονούντες οι ίδιοι.

—Οι Ευρωπαίοι μεταχειρίζονται μαλακό προσέφαλο, ενώ οι Κινέζοι έάζουν κάτω άπο το κεφάλι τους έξυλινο μαξιλάρι.

—Οι Ευρωπαίοι χτυπάνε τις καμπάνες με τα σσημαντή τους, ενώ οι Κινέζοι τις χτυπούν απ' έζω.

—Οι Ευρωπαίοι, τέλος, φορούν τα σακκάκια τους κάτω άπο το πανωφόρι, ενώ οι Κινέζοι φορούν το πανωφόρι κάτω άπο το σακκάκι.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Δραματικό διήγημα του ΖΡΖ ONE

Ο Ζάκ Λαμπόρντ ήταν γυνικός χωρικός. Για να μπορέση να τον σπουδάση ο πατέρας του είχε κυριολεκτικά μαρτυρήσει. Με χιλίους λοιπόν κόπους τον έστειλε στη στρατιωτική σχολή του Σαιν-Συρ, γιατί αυτό το παιδί που είχε στοιχίσει τη ζωή της μητέρας του, το έλάτρευε. Και ο Ζάκ όμως έφάνηκε αντίθετος των προσδοκιών του πατέρα του κι' έβγυκε πρώτος άπο τη Σχολή. Ήταν τότε, σε ηλικία 28 χρόνων, ένας άπο τους καλύτερους αξιωματικούς, υπηρετούσε στο Έπιτελείο και το μέλλον άνοιγόταν μπροστά του λαμπρό.

Καθώς δεν είχε άλλα εισόδημα εκτός άπο τον μισθό του, κατοικούσε σ' ένα μέτριο διαμέρισμα της όδου Βερνέυ, όπου έζούσε πολύ περιορισμένα, γιατί ήταν αρκετά υπερήφανος ώστε να μη δημιουργή χρέη. Άλλωστε, ήταν ολοκληρωτικά άφωτισμένος στη δουλειά του και τί μελέτες του και δεν τον ενδιαφέρον διόλου οι διασκευάσεις. Η μόνη του κοσμική άπασχόλησις ήταν να πηγαίη πού και πού στους χορούς της Στρατιωτικής Άλφης.

Ξαφνικά, ένα άπροσδοπο γεγονός ήρθε να ταραχή τη γαλήνη της ζωής του. Σ' έναν από τους χορούς αυτούς έννώρισε μιά γυναίκα.

—Είπε άτιμο!... Είναι τρομερό αυτό που μου ζητάς!...

Η Ζάν, και μετά τη φυγή του, έξακολουθούσε να μένει έσπώμένη στην πολυθρόνα της, έτελώς ήσυχη. Και σαν άκουσε την έζωθουρα του μεγάρου της να κλείνει, ένα άόριστο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη της και ψιθύρισε: —Θά ξαναβίη...

Επί πολλές ήμέρες τον έπεριμένα να ξαναπαή. Έκείνος δεν ξαναπηγε, τις έγγραφε όμως καθεμιά γραμμάτα που ξεχειλίζαν άπο έρωτα. Αυτή δεν άπάντούσε.

Του κάκου έκείνος έπεβίμενε. Και κάθε φορά που το ταχυδρόμο περνούσε χωρίς να του δώση τίποτε ο νέος έπιανε το κεφάλι του με τα χέρια του και έλεγε με λυγμούς: —Νά προδώσω την πατρίδα μου! Νά πανερύσω τα μυστικά της στους έχθρούς της!... Είναι φρικτό!

Μία μέρα, τέλος, ξαναπηγε στο μέγαρό της Ζάν. Μα δεν τον έδεχόταν. Η Ζάν ήταν άδυσώπητη. Τρεις φορές έπανέλαβε την άποπειρά του, μα και τις τρεις άπέτυχε.

Την τρίτη φορά, ή Ζάν του έγραψε: "Αμύησου τί σου έζητρε. 'Υπακούσε και θά γίνω δική σου."

—Ενα πρωί, καθώς ο Ζάκ σηκώθηκε άπο μιά νύχτα τρομερής άπνοιας και κυτόχθηκε μέσα στον καθρέφτη, φώδηθηκε τον έαυτό του.

—Εστό, ψιθύρισε. Μου ζητάει μιά άτιμία... Αυτή την άτιμία θά την διαπραύω και θ' αυτοκτονήω κατόπιν...

Και άμέσως έφόρεσε τη στολή του κι' έβγήκε έζω. Ποδ πήγαί: —Απλούστατα, στο Έπιτελείο, όπου όηπερτούσε.

Περπατούσε σαν τρελλός, και κάθε τόσο σταματούσε. "Ήθελε να γυρίση πίσω, μα οι δυνάμεις του έλειπαν, γιατί διαρκώς έβλεπε μπροστά του την εικόνα της Ζάν, με όλη της την γοητεία."

Ήταν σαν μεθυσμένος και σε κάθε έθμα του έσκόταφτε. Τέλος, έφθασε στο μέγαρό του Έπιτελείου.

Ο μικρός αυτός στρατιώτης, τόσο ταπεινός, ό τόσο άσημάνατος, ήταν ή Πατρίδα... Άπο που έρχόταν; Άπο πολύ μακριά θέατα; Είχε άφισει το χωριό του, τους δικούς του, το άλστρο του και τα κοπάδια του για να βάρη να μάθ ή άγαπάει και να υπερσπείζεται την πατρίδα... Και χιλιάδες παιδιών σαν κι' αυτόν είχαν κάμει το ίδιο...

Ο Ζάκ έληπισάσε τον σκόπο. "Έπρεπε να περάση μπροστά του για να μπει μέσα. Ο στρατιώτης άμέσως έστάθηκε σε προσοχή και του παρουσιάσε το όπλο του, και ρετώντας: —Ο Ζάκ δεν μπόρεσε να συγκρατήση μιά ύπόκληρη κραυγή. Πατρίδα, όλόκληρη έναυρομένη στον μικρό έκείνο στρατιώτη, είχε χαίρεται... αυτόν... τον προδότη! Και άμέσως άπομασκρόνθηκε άπο το Έπιτελείο σαν τρελλός.

Σάν έφθασε στην όδον Βερνέυ, ανέθηκε στο μικρό του διαμέρισμα, όπου είχε ζήσει άλλοτε, πλάθοντας όνειρα για το μέλλον, και στο όποιο τελευτάτα τόσο είχε υποφέρει.

—Αυτή ή άνάμνησις θά με βασανίζει σε όλη μου τη ζωή σαν μιά άτιμία! έλεπε.

—Εσχαλε τότε τη στολή του, την έπέταξε σε μιά καρέκλα, πήρε άπο ένα συρτάρι το περιστρώφο του, το έγύμισε και το έστήριξε στην καρδιά του.

—Έπειτα, χλωμός, μα χαμογελάστος, έπιεσε τη σκανδαλή... Μία έκπνοσκήρθηκε άνήτησε και ο Ζάκ σωριάστηκε νεκρός. Είχε διακάσει μόνος του τον έαυτό του, μα πέσανε τίσιος και όχι προδότης!...

ΖΡΖ ONE

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΗ ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΚΑΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

—Οι Ευρωπαίοι ξεσκαπάζουν το κεφάλι τους ες ένδειξιν σεβάσμου, ενώ οι Κινέζοι, στην ίδια περίπτωση, δαγκώνουν... τα παπούτα τους.

—Οι Ευρωπαίοι ξυρίζουν το πρόσωπό τους, ενώ οι Κινέζοι ξυρίζουν το κεφάλι και τα φρύδια τους.

—Οι Ευρωπαίοι κόβουν τα νύχια τους, ενώ οι Κινέζοι τ' αφήνουν και μεγαλώνουν έως ότου πέφτουν μονάχα τους και τότε τα φυλάνε σ' άσημένιες θήκες.

—Οι Ευρωπαίοι φορούνε μαύρα ρούχα για να εκδιδώνουν το πένθος τους, ενώ οι Κινέζοι, σε άνάλογη περίστασι έάζουν άσπρα.

—Οι Ευρωπαίοι εκδικοούνται συνήθως τους έχθρούς των σκότω νοντάς τους, ενώ οι Κινέζοι τους εκδικοούνται... αυτοκτονούντες οι ίδιοι.

—Οι Ευρωπαίοι μεταχειρίζονται μαλακό προσέφαλο, ενώ οι Κινέζοι έάζουν κάτω άπο το κεφάλι τους έξυλινο μαξιλάρι.

—Οι Ευρωπαίοι χτυπάνε τις καμπάνες με τα σσημαντή τους, ενώ οι Κινέζοι τις χτυπούν απ' έζω.

—Οι Ευρωπαίοι, τέλος, φορούν τα σακκάκια τους κάτω άπο το πανωφόρι, ενώ οι Κινέζοι φορούν το πανωφόρι κάτω άπο το σακκάκι.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ, ΤΕΧΝΗ και ΕΠΙΣΤΗΜΗ του φιλιού

Ένας πρακτικός οδηγός για τους έρωτευμένους

Έχει και το φιλή την... φιλολογία του! Και μάλιστα, μιά φιλολογία πολύ πλούσια και έξαιρετικά ένδιαφέρουσα.

Γιατί όλοι γνωρίζουν τί είναι το φιλή... αλλά έλάχιστα ξέρουν ποιος είναι ό έρωτευμένος του και ποιά ύπηρεταν τα πρώτα φιλήματα που έδόθηκαν στον κόσμο, ποιά είναι δηλαδή ή ιστορία του φιλιού.

Η Γραφή δεν άναφέρει παρά έλαχίστα φιλήματα, αλλά και άπο αυτά τα περισσότερα ήσαν άποσπασμοί, δηλαδή φιλάει όχι έρωτικά.

Το περιεργό είναι ότι και οι άρχαιοι πρόγονοι μας έπί πολύ, που άγνούσαν το άραιότερο φιλή του κόσμου, δηλαδή το έρωτικό. Ο Όμηρος, π.χ. δεν άναφέρει πουθενά λέξιν που να δηλοί το έρωτικό φιλήμα, ούτε μπορεί να έσχαθώ, έστω και έμμεσως, ότι οι έρμιοίμασι ήρώες του το γνώριζαν...

Άγαπούσαν λοιπόν τόσο σφοδρά οι άποκνημο ήρώες και έκηρύσσον πολέμους για την καρδιά μιάς γυναίκας, χωρίς να γνωρίζουν το φιλή!

Αυτό τείνει να παραδεχθεί κανείς... Γιατί το ήμμα «φιλέω» που χρησιμοποίησε συνήθως ο Όμηρος, σημαίνει περιποιούμαι, ά γαστώ, επιθύμω, αλλά σούδεποτε δίνω έρωτικό φιλήμα.

Πρώτος ό Άριστοφάνης στις «Νεφέλες» του κάνει λόγον για έρωτικά φιλήματα που τα όνομα ζει «καταγλωττίσματα», δηλαδή παιχνίδια της γλώσσας... Θά ήσαν, άλήθεια, πολύ πρωτότυπα τα ριλήματα αυτά των άρχαίων, γλώσσα με γλώσσα...

Κατόπιν, ο Θεόκριτος στα «Ειδύλλια» του άναφέρει διάφορα είδη φιλιών, ακόμη και άγροϊκα και έάρσαρα...

ΔΙΕΓΕΙΡΕΙ ΚΑΙ ΤΙΣ ΓΑΙΣΘΗΣΕΙΣ!

Το φιλή, έπιστημονικώς, θεωρείται ότι άποτελεί έρωτική πράξιν. Γιατί τελείται με τα χείλη, τα όποια ανατομικώς έρωτικούς ζώκως άνήκουν στις έρωτιστάτες νες. Είναι δε άπο τις θαυμασιώτερες έρωτικές εκδηλώσεις το έρωτικό φιλή, γιατί διεγείρει και τις επτά αισθήσεις! Την άφήν, με έπαφή των χελιών, την άρασι, με την θέα του προσώπου που άναγπάμε, την άκομή, με τον παρανόμνο... ήχο και τα τρυφερόλογα που τον συνοδεύουν, την άσφρησι, με την όσμη του φιλουμένου και την... γεύσι με την διεγερση του όλεννογόνου του στόματος!

Ειδικώς, για την γεύσι του φιλιού, ειδικοί γραμματολόγοι παραδέχονται ότι φιλήμα σημαίνει «ακουστούς» που σημαίνει γεύσι. Άπο το «ακουστούς» προήλθε κατόπιν ή γοτθική όνομασία «κουστούς» του φιλιού, ή σασώνη «κούς» κλπ.

ΤΟ ΦΙΛΗ ΚΑΡΙΖΕΙ... ΑΘΑΝΑΣΙΑΝ.ΑΕΙΘΑΛΗ ΝΕΟΤΗΤΑ κλπ.

Η άξια και ή δύναμις του έρωτικού φιλιού είναι άνεκτίμητες. Γιατί, μη λησμονήτε ότι: Μ' έν φιλήμα γεννώμεθα μ' έν φιλήμα γεννώμεν κι' έν φιλήμα λαμβάνομεν όποταν τελευτώμεν.

Το φιλή είναι ή πνοή της ζωής και ή έλλειψις του ό θάνατος... Αυτό δίνει ζωήν και μ' αυτό διατηρείται ή ζωή. Η δημοτική μούσα μας άκθείαζει την πανανθρώπινή αυτή δύναμη του φιλιού στα άραιότατα τετραστιχά του. Το φιλή θανατώνει, αλλά και... άνασταίνει εκ νεκρών. Γι' αυτό και τραγουδά ό έρωτοπαθής νέος και

τα άπο τα παράθυρα της «σκληράς»:

Με φίλησε κι' άρρώστησα, φίλα με για να γίνω και πάλι ματαφίλα με, μ' έν πένω και πεθάνω.

Το παρθενικό φιλή μάλιστα, έκτός άπο τις άλλες άθαρματοουργίες ιδιότητές του, έχει και μιά καταπληκτική ενώδια:

Παρθένα κορη φίλησε τ' Αύγουστου πρώτη μέρα, το στόμα μου μοσχοδόλα τριανταμην ήμέρα.

Όποιος μάλιστα φιλήση, αντί χελιών, μάτια μαύρα, όλομαυρα, δεν φοβάται πια τον Χάρο!

Μαύρα 'νε τα δύο σου μάτια, μαύρα 'νε σαν την έλπη, κι' όποιος τα γλυκοφιλήση, Χάρο δεν φοβάται πια.

Έκτός όμως άπο την άθανασία, το φιλήμα των χελιών χαρίζει και την άειβάλη νεότητα, κατ' την λαϊκή μούσα:

Τα χείλη σου τα κόκκινα μοιάζουνε σαν κεράσι κι' έκείνος που τα φιλήσε ποτέ δεν θά γεράση.

Συχνά όμως το φιλήμα, όταν είναι τρελό σε διαχυτικότητα και θερμότητα, κόβει... χρόνια άπο αυτόν που το δίνει:

Τί τάχα κι' αν σ' έφίλησε: κακό δεν έκάμα σου: έκοψ' άπο τα χρόνια μου κι' έβασα στα δικά σου!

Άποτελεί, δηλαδή, ένα είδος πανακείας το φιλή: Είναι το φάρμακο που θεραπεύει πάσαν νόσον, έρωτικήν έννοείται... Ήραιότατο είναι σχετικά και το παρκατά το δημοτικό τραγούδι της Ζακύνθου, που κλείνει μέσα στους συντομους στίχους του, όλη την φιλολογία του φιλιού:

Ωμένα άποθήσκη, και καμιά γιατριά δεν έρίσκη Δέν έρυσκεται θάνατι, εις τον κόσμο να με γιάνη. Παρά ένα φιλή δροστό, νόστιμο και ζαχαράτο. Έμαθα κυρά πως τάχεις 'κι' έρχομαι να μού το δώσης. Κι' αν έσύ δεν μού το δώσης, μέν' στη γη θέ να με χώσης. Και νεκρό θά με περάσουν, κόρη μ' άπ' τη γειτονία σου. Και θά ήης: Άλλοιό και κρίμα, τέτοιο νελό παλληκαράκι, τέτοιο νελό παλληκαράκι, να χαθή για ένα φιλάκι.

ΚΑΜΟΥΝ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙ ΦΙΛΙΟΥ ΤΑ ΖΩΑ

Άλλ' άς μη νομισθώ ότι μόνον ο άνθρωπος γνωρίζει την δύναμη και την γλυκά του φιλιού! Όλα σχεδόν τα ζώα το γεύονται καθεμινός και κάνουν μάλιστα κατ'άχρησιν του: Κατά τους φυσιοδίφες μας, τα σαλιγκάρια καθώς και τα έντομα φιλιούνται με τις

κεραίες των. Τα πουλιά έχουν ένσ είδος φιλιού άναλόγου με το... άνθρωπινό! Το αυτό συμβαίνει με τα τετράποδα.

Ζητεί, δηλαδή, ο αιώνας και άκατανίκητος έρωας ακόμη και άπο τα ζώα δείγματα της ύπαρξής τους, άποδείξεις...

ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΦΙΛΗΜΑΤΩΝ

Το φιλή είναι προϊόν της διασητικής εξέλιξης του ανθρώπου. Γι' αυτό και είναι «καλλιεργημένο» σε μεγάλον βαθμό. Έτσι ό παρχουν πάμπολλες ποσότητες φιλιών: Το παθητικό, το ισόαφορο, το κοινό, το άδελφικό, το συμβατικό, το παθητικό, το λυσσαλέο το άγριο, το υποκριτικό κλπ.

Άλλα και «είδη» φιλιών πάμ πολλά και ποικίλα έχομε: Τα έρωτικά φιλά των άρραβωνισμένων, τα δειλά και έπιφυλακτικά, τα φευγαλέα και τρεμουλιαστά έχουν την γλυκά του άπηγορευμένου καρπού...

Τα συζυγικά φιλά είναι φιλά τρελά και παράφορα: Οι δύο σύζυγοι άνασαιούν, ό ένας την ψυχή του άλλου, κατά τον Γάλλο συγγραφέα Κρεπιγιόν. Και γεμάτοι πόθους, ξεοπάν σ' ένα έρωτικό μεθύσι φιλημάτων.

Αυτά όμως είναι φιλά των πρώτων μηνών του γάμου. Γιατί κατόπιν έρχεται ό κόρος και ή κόυρασις. Και τα φιλά των παντρών μένουν γίνονται γλυκά και ήρεμα, φιλά χωρίς μυστήριο και φόβον, χωρίς καίνουργιες καθημερινά λαχάρες, φιλά ήσυχα και εύτυχισμένα...

Άπο τα άραιότερα όμως είδη φιλιών, είναι τα άπαγορευμένα. Είναι φιλά ποινέμα, που έχουν την άρμηρη γεύσι των δακρύων, αλλά και την γλυκύτητα της εύτυχίας, κατά τον ποιητή Λαμαρτινί. Είναι φιλά που ζαλίζουν σαν δυνα το διεγερτικό ποτό και συγκλονίζουν την ανθρώπινη καρδιά...

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΦΙΛΗΜΑΤΟΜΑΝΤΕΙΑ

Και μιά που μιλούμε για φιλά άς άναφέρουμε και όλίγα περί φιληματομαντείας. Υπάρχει πράγματι, κατά τους ειδίκους, ένας κλάδος της μαγικής τέχνης, που κατορθώνει να άποκαλύπτει τον χαρακτήρα του άνθρώπου άπο τον τρόπον που φιλά. Ο όπο δοκιμάσιον δεν έχει παρά να φιλήσει με όργα χείλη ένα σπουτοχάρτο. Αν το σήμα που άφήκαν τα χείλη του είναι κυκλικό, έχει χαρά άδύνατον και φαντασιόληπτον. Όριζόντιον: άπότομον και θάνατον. Ωοειδές: όκηρόν. Κατακόρυφον: φρόνιμον και γενναίον.

Όπως βλέπετε, το φιλή έχει και παρέχει την φιλολογίαν του, και μάλιστα μιά φιλολογία διενή...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Έως τώρα έέραμε την παροιμία: «Άλλε μου με ποιόν πάς να σοβ πού ποιος είσαι». Τελευταία όμως ένας Έλβετός γιατρός έδη: «ακούρησε το παρακάτω ένο ρητό, που, όπως έδεικνύει, είναι άλάνθαστο: «Άλλε μου τί τρώς να σοβ πού τί είσαι».

Ο Έλβετός αυτός γιατρός, άφοδ επί χρόνια έμελέτησε συστήματα την έπίδρασι των τροφών στον άνθρωπο, κατέληξε στα άκόλουθα συμπεράσματα:

— Η χρήση του θωδινού κρέατος κάνει τον άνθρωπο δραστήριο και τοληρό.

— Η χρήση του χοιρινού κρέατος κάνει τον άνθρωπο άπαισιόδοξο.

— Το πρόβειο κρέας προκαλεί μελαγχολία.

— Το μοσχαρίσιο καταστρέφει κάθε δραστηριότητα.

— Το γάλα και τα αγά χαρίζουν ζωηρότητα πνεύματος, ίδιως μάλιστα στις γυναίκες.

— Το θούριο κάνει τον άνθρωπο φλεγματικό.

— Τα μήλα είναι ευεργετικά α για τους διανοητικώς εργαζόμενους.

— Η πατάτα προκαλεί στενοχώια και τεμπέλεια.

— Η μουστάρδα, τέλος, είναι καμψισο τριωτικό της μνήμης.

ΑΡΧΑΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΨΑΡΙΑ ΚΑΙ... ΕΡΩΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Κάποιος έλεγε μιά μέρα στον κυνικό φιλόσοφο Άρίστιππο, ότι ή Λαίη ή Κορινθία, με την όποιαν συζούσε ο φιλόσοφος, δεν τον άγαπούσε.

— Και τί με νοιάζει έμένα γι' αυτό; άπήνησε το Άρίστιππο. Ούτε τα ψάρια, φαντάζομαι, μ' άγαπούν. Αυτό ωστόσο δεν μ' έμποδίζει να τα τρώω με μεγάλη όρεξη.

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΙΣΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Στον ίδιο κυνικό φιλόσοφο, ό συνάδελφός του Διογένης έκάμε μιά μέρα παρατηρήσεις γιατί έζούσε με μιά γυναίκα, που είχε ένα σωρό φίλους πριν άπ' αυτόν.

— Μ' έκπλήττει! το άπήνησε σε ό Άρίστιππος. Θάβρισκες τάχα έπιληψίμο άν κατοικούσα σ' ένα σπιτί, που είχε άλλους ένοίκους πριν άπο μένα;

ΟΙ ΦΡΟΝΙΜΟΙ ΚΑΙ Η ΦΙΛΙΑ

Ο ίδιος ό Άρίστιππος δεν έτρεφε καμιάν έκτίμησι ούτε προς τη φίλια:

— Οι τρελλοί και οι θάλακες, συνήθισε να λέη, την έπιζητούν για να ικανοποιήσουν τα μικροσυμφεροντάκια τους. Ένώ οι φρόνιμοι δεν φροντίζουν παρά μόνο για τον έαυτό τους.

ΠΟΥ ΑΛΛΟΥ ΝΑ ΦΤΥΣΗ; ..

Ο έπιστάτης του θαυροπλούτου τυράννου των Συρακουσών Διονυσίου Σίμους, άν και άμφιβόλου ήθικς άνθρώπος, είχε πλουτείαστα το μέγαρο, με πλούσιες και μεγαλύτερες αίθουσες.

Ματαίόδοξος καθώς ήταν, έκάλεσε κάποτε στο σπιτί του τον φιλόσοφο Άρίστιππο για να του έπιδείξη τα πλούτη του. Ο φιλόσοφος, άφοδ έβριζε μιά ματιά στα θαυράκια χαλιά και στις πλούσιες τοιχογραφίες, έγύρισε και... έφτυσε κατά πρόσωπο τον όικοδόστο.

— Ο Σίμους τάχασε.

— Με συγγνώμη, του έλεπε τότε θάπαθος ο Άρίστιππος άντι άλλης δικαιολογίας, αλλά αν έφτυνα ποθενά άλλο, όπληξε φόβος να λερώνω και να καταστρέφω τίποτε το πολύτιμο.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ής μου τί τρώς...

Έως τώρα έέραμε την παροιμία: «Άλλε μου με ποιόν πάς να σοβ πού ποιος είσαι». Τελευταία όμως ένας Έλβετός γιατρός έδη: «ακούρησε το παρακάτω ένο ρητό, που, όπως έδεικνύει, είναι άλάνθαστο: «Άλλε μου τί τρώς να σοβ πού τί είσαι».

Ο Έλβετός αυτός γιατρός, άφοδ επί χρόνια έμελέτησε συστήματα την έπίδρασι των τροφών στον άνθρωπο, κατέληξε στα άκόλουθα συμπεράσματα:

— Η χρήση του θωδινού κρέατος κάνει τον άνθρωπο δραστήριο και τοληρό.

— Η χρήση του χοιρινού κρέατος κάνει τον άνθρωπο άπαισιόδοξο.

— Το πρόβειο κρέας προκαλεί μελαγχολία.

— Το μοσχαρίσιο καταστρέφει κάθε δραστηριότητα.

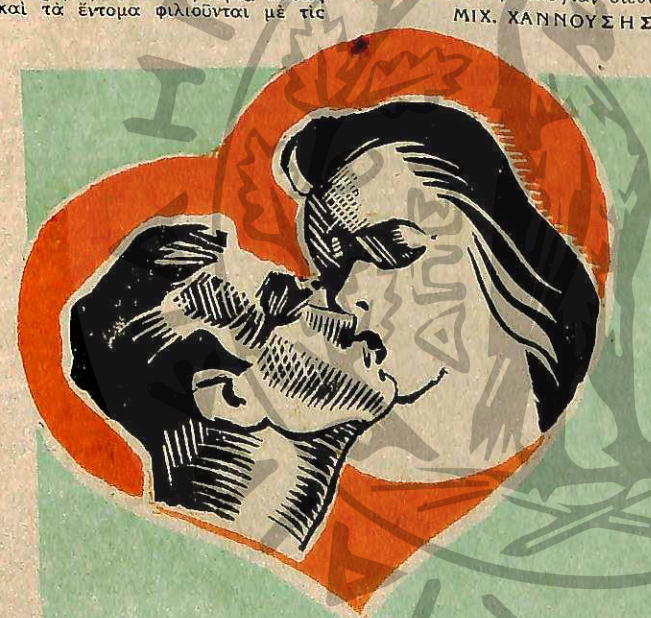
— Το γάλα και τα αγά χαρίζουν ζωηρότητα πνεύματος, ίδιως μάλιστα στις γυναίκες.

— Το θούριο κάνει τον άνθρωπο φλεγματικό.

— Τα μήλα είναι ευεργετικά α για τους διανοητικώς εργαζόμενους.

— Η πατάτα προκαλεί στενοχώια και τεμπέλεια.

— Η μουστάρδα, τέλος, είναι καμψισο τριωτικό της μνήμης.

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

— ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΡΑΦΩΝΤΑΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΕΙΔΟΤΑ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΙΑΝ ΠΡΟΣΠΕΞΙΑΝ. — Εάν η συμβουλή ζητηθεί δια τρίτον πρόσωπον, δέον είναι πείσθη να αποστέλλεται έωλ κλειστός και απόκοιμη επί στολής τούτου. ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΘΑ ΔΕΥΘΥΝΩΝΤΑΙ: «ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» — ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΝ — ΟΔΟΣ ΣΑΝΤΑΡΟΦΑ 5, ΑΘΗΝΑΣ. — ΠΡΕΠΕΙ ΔΕ ΝΑ ΣΥΝΟΔΕΥΕΤΑΙ ΑΠΟ ΔΡΑΧΜΗΣ ΔΕΚΑ (10) ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΑΠΑΝΤΗΝ.

Μ Ε Λ Α Υ Χ Ο Λ Ι Κ Η Ν Σ Ε Λ Η Ν Ο Λ Α Τ Ρ Ι Δ Α. — Ο χαρκτήρ σας εινε γεμάτος από ιδιοτροπίας και αντιθέσεις. Δεν ξέρειτε τι ακριβώς ζητείτε, ούτε τι επιδιώκετε. Αμφισβητούσατε διαρκώς εις τὰ αισθηματικά και τις σκέψεις σας και εκείνο που σας ευχαριστεί την μία στιγμήν σας κουράζει και σας απογοητεύει την αμέσως επομένην. Έτσι δεν μπορείτε να ευχαριστηθήτε ποτέ και παραμένετε διαρκώς ανικανοποίητοι. Τούτο πρέπει να διορθώσετε δια τάς τὰ ελαττωμάτα σας. Είσαθε άρκετά νέα και πρέπει να ζητάτε την χαράν εις την ζωήν και όχι να αρχίζετε με μικροφυλίας και αμφισβητούσεις. Θά τελειώσετε με άρκετον κόπον την ζωήν σας, διότι δεν μπορείτε να άφοσιωθήτε σε τίποτε. Η έκπτώσις της οικονομικής σας καταστάσεως έρευνά δύνει. Είς τὸ πρόχες μέλλον και αντιμετώπιζετε μεγάλας δυσκολίας. Τὸ νὰ άποκηρύξετε φίλες εινε σὸ χέρι σας. Άρκετὶ ν' αινίζετε την καρδιά σας και νὰ άφίσητε τις καχυποψίας και τις εγωιστίας. Κες και ύστερόθεν κάποιες σκέψεις. Δέν άγνοήσετε καὶ νὰ άγνοήσετε. Δέν πρέπει όμως να ταξίδεψτε. Θά καμετε μερικά ταξίδια. Γάμος θραδύνει. Θά πραγματοποιήσῃ κατόπιν αισθημάτων.

Ν Τ Α Ν Ε Λ Ν Τ Α Ρ Ι Ε. — Υπάρχει πράγματι ζωηρόν ένδιαφέρον εκ μέρους του ανθρώπου αὐτού. Τὸ ένδιαφέρον αὐτό όμως δεν πρόκειται νὰ εκδηλωθῇ συντόμως κατὰ πρόπον που νὰ εινε δυνατόν νὰ σας Ικανοποιήσῃ. Θά ήτο καλὸν τερον οὔτε σεις νὰ βάξετε εις τὸ μυαλό σας, οὔτε αὐτοί νὰ σας θάξουν παρόμοιες ιδέας. Άφῃστε τὰ πράγματα νὰ εξελιχθῶν μάλιστα. Περιπτώσιν συντόμως γάμου δεν βλέπω. Θά πραγματοποιήσῃ κατόπιν αισθημάτων, άλλα θραδύνει. Είς την ζωήν σας θά έχετε πολλές μεταλλάξεις. Η έντυχία θά έλθῃ έπειτα από μερικάς δοκιμασίας. Η καλαισθησία σας ύστερη. Πρέπει νὰ την ένισχύσετε. Μ α ρ ι ε ν α ν. — Ο φίλος σας έχει ελκρινική και τρυφερά αισθηματικά. Μπορείτε νὰ τὸν έχετε έμπιστοσύνην. Αὐ εκδηλώσεις εινε ηγισαί. Αὐ κα στερούται οὔτε πορούλιας. Συνεπείς αὐ ήμφηδολία σας εινε ασήκρητο. Αντιθέτως σε σας διαδέχεται ένα διαρκή διαταγμὸν και μιάν κάποιαν χλιαρότητα εις τὰς εκδηλώσεις σας. Στερεώθε ασύδορητοιςμὸν και προχωρείτε περιτριγυρισμένη από παντὸς εἶδους πόλιν που περιορίζουν την ζωτικότητα σας και σας άφαιρούν κάθε θέρημν. Περιπτώσις συντόμως γάμου δεν υπάρχει. Βραδύνει πολύ άκομή. Τὸ εἶδωλιν ν σας, δεν βλέπετε π' αὐτὸ ένα μεγαλύτερο μέρος από την καρδιά σας, θά εξελιχθῇ υπό ευνόϊκας συνθήκας.

Μ α ρ μ ε ν ῆ ν Κ α μ ε λ ι α ν. — Ο φίλος σας έχει Ιδιότροπον και δούβριμον χαρακτήρα, αλλά εινε κατὰ βάθος άρκετά καλὸς και εάν τὸν ένισχύσει εις τὸ αίσθημά του, θά μπορούσε νὰ σας άφοσιώθῃ έξ ολοκλήρου. Είς νὰ από τὸν άνθρωπον που μικρολογούν και μεμνιμύουν, χωρίς όμως αὐτὸ νὰ τὸν έμπιστῇ νὰ εινε ειλικρινής και άνωστορδόβουλι. Τὰς άδυναμίας αὐτὸς τοῦ χαρακτήρος του ένισχύετε και σεις με την στάσιν σας. Δεν άποδίδω σημασίαν εις την έπιμέλειαν τρίτων προσώπων γιὰ την ὅποιαν μὸν γράφετε.

τε. Ο γάμος σας συναντῇ μερικάς δυσκολίας. Εινε δυνατόν νὰ παρακαμφθῶν διώας, άν και σεις και ὁ φίλος σας δείξετε διάθεσιν περισσότερον άποφασιστικὴν και άφήσετε τὰ πείσματα και τὰς φιλοελικίας. Μ π ε μ π α ν 156. — Είσαθε χαρακτήρ πολὺ ραθύμων. Στερεώθε καλαισθησίας. Είς όλα σας σας διακρίνει μιά μεγάλη άκατινία. Τὰ αισθηματά σας εινε πολὺ χλιαρά. Δεν μπορείτε νὰ νιώσετε τίποτε θαθεία, οὔτε και νὰ άφοσιώθῃτε. Θά άγνοήσῃτε περισσότερο παρ' ὅτι θά άγνοήσῃτε. Είς τὸ ζήτημα της άποκαταστάσεως σας θά συναντήσετε δυσχερείας. Βραδύνει άκομή. Η ζωή σας θά έχῃ πολλές διακυμάνσεις. Οικονομική κατάστασις πρὸς τὸ παρόν άρκετά δύσκολος. Η έξομάλυνσις της θά έπείλῃ θά θηλαίως. Πρὸ παντὸς διορθώστε τον χαρακτήρα σας. Πρέπει νὰ δώσετε μεγαλύτερη ζωτικότητα και φυσικότητα εις τὰς εκδηλώσεις σας.

Γ ι λ η γ ο μ ε ν η κ α ρ δ ι α Κ. Π. — Εινε άνάγκη νὰ αντιμετώπιζετε με άρρετον την πραγματικότητα. Ο φίλος σας, άν μή τι άλλο, υπήρξε ελκρινής άπέναντί σας και δεν θέλησε νὰ σας θραδύνει καλῶς περισσότερο με μάταιες ιδέας. Πρέπει και σεις νὰ τὸν αντιληφθῃτε αὐτό. Τὸ αίσθημά σας δεν μπορεί νὰ αναστασινθῇ. Αὐτὸς δεν εινε θέσσαι λόγος γιὰ τὰς άπογοιεύσεις. Η ζωή επιφυλάσσει σε ὅλους τις δοκιμασίας της. Φροντίστε νὰ περάσετε με ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγοτέρας συνεπείας της δικῆς σας. Η ζωή σας δεν σταματάει σὸ σημείον αὐτό. Θά σας έννοση εις τὸ μέλλον περισσότερον και θά μείνιτε άπολύτως Ικανοποιημένη.

Τ ι ν ο Π ό λ λ υ. — Είσαθε ένθουσιώδες και αντιμετώπιζετε με άρκετην αισιοδοσίαν την ζωήν. Δεν έχετε όμως άρκετην πείραν άκομῃ και αντιμετώπιζετε τὰ πράγματα με την φαντασίαν σας και όχι όπως εινε. Θά έννοήσῃτε άρκετά εις τὸ μέλλον και θά έχετε καλήν σταδιοδρομίαν. Ήρωισμὸν ὁ ποστηρίξετε θά σας έπιτρέψουν μιά ζωήν άνετον και ευχαριστον. Θά έχετε πολλὰς αισθηματικὰς περιπέτειας, άλλα όχι σοδάρως. Η διαβόσις σας έν προκειμένη εινε μάλλον έπιπολαία. Γάμος θραδύνει. Θά εινε οικονομικός άρκετά έπιφύλης. Η φίλια σας εινε σταθερά και θά ένισχύῃ περισσότερο εις τὸ μέλλον. Υγεία καλή. Δεν διατρέχετε κινδύνους. Η ζωή σας θά παρουσιάσῃ μερικάς περιπέτειας, γενικὸς όμως θά συγκρατηθῇ εις Ικανοποιητικὸν έπίπεδον.

Γ α λ ε ρ ι ο ν. — Χαρακτήρ ὀχι πολὺ τομηρὸς και άρκετὶ αίσθηματικός. Όχι ὅσον θά έπρεπε συνεπείς εις τὰς προσπάθειάς του. Θά συναντήσῃ άρκετά έπιμόδια εις τὰ πρώτα ὅμηματα της ζωῆς του. Θά σταδιοδρομήσῃ με κάποιαν θραδύτητα, άλλα θά έξοφθαλμίσῃ μίαν καλήν κοινωνικὴν θέσιν. Παράλληλα θά θαδισῇ και ὁ οικονομικὸν του κατάστασις. Θά νυμφευθῇ κατόπιν αισθημάτων. Ο γάμος του θραδύνει πολὺ. Εινε ελκρινική εις τὰ αισθηματά του.

Τ ρ ε λ λ η ν Χ α ε α ν ε ζ α ν. — Χαρακτήρ τρυφερός, αλλά δύσκολος εις τὰς εκδηλώσεις σας. Δεν δημιουργεῖτε θερμὴν ατμόσφαιραν γύρω σας, παρὰ τὰς έξαμεις και τις κάποιες τρέλλες σας. Άρκετὰ φιλάρεσκος. Κατέχεσθε από τὸν πόδον της έπιδείξεως. Είς τὰ αισθηματά σας θά συναντήσετε μερικάς έναντιοτήτας. Βραδύνει εις την πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν σας. Γάμος κατόπιν αισθημάτων. Δεν έμφανίζεται πολὺ σύντομος. Θά άποκηρύξετε οὐ κογνέται. Μερικαί οικογενειακαί άνωμολαί. Όχι σοδάρ ταξίδια. Η ζωή σας προμηνύεται ὀλίγον περιπετειώδης. Η έννοια της τύχης δεν θά εινε πάντοτε σταθερά.

Κ α σ τ α ν ῆ ν Μ ά ρ θ α ν Μ. Κ. — Χαρακτήρ εγωιστικός και μάλλον έπιμονος. Στερεώθε ασύδορητοιςμὸν. Αίσθημα τάξεως και ευπρεπείας. Καλαίσθητος διαβόσις. Εινε από τὸς τύπους που ασύδορητοιςμὸν και δεν έχουν εύκολον την εκδηλώσιν. Γι' αὐτὸ

θά πρέπει νὰ κοπιᾷσῃ δυναμικότητα. Σ' αὐτὸν έχουν συντελεσεί διάφορα πειστικά της ζωῆς, τὸν ὅποιον έχουν άμείλιχον την ὀρμήν του. Εινε όμως πολὺ καλὸς, έλκρινής, θετικὸς και σοδάρως. Γι' αὐτὸς και ὁ ίδιος ψυχικός διότι ποφείρ και ὁ ίδιος ψυχικός διότι δεν μπορεί νὰ δώσῃ μίαν διεξοδὴν εις τὰ αίσθηματά που πλημμυρίζουν την ψυχὴν του. Θά έχευείζε τὸ μίαν θετικότεραν ένισχύσιν εκ μερὸς σας, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ αντιμετώπισῃ τὰς πολλὰς δυσκολίας που τὸν παρουσιάζει η ζωή. Η οικονομικὴ δυσχερεία εινε πραγματική. Η άνόρθωσις εινε λιγὰ και δύσκολος, ὅπως ὅποτε δεν θέα δύνει. Δεν μπορείτε και δεν πρέπει νὰ παραμελήσετε τὸ συμφέρον σας, οὔτε εινε σωστὸ νὰ άφήσετε την ζωήν σας νὰ μαρμαρῇ. Άλλά δεν έχάθῃ άκομῃ κάθε έλπίς. Τονώστε ήθικὰς τὸν φίλον σας με την στοργὴν και την άφοσίωσιν σας και έπωφελήσῃτε μιάς καταλλήλου στιγμῆς, γιὰ νὰ έπιδώσετε μίαν ελκρινήν εξέλησιν. Η εξέλησις αὐτὴ θά σας καθορίσῃ την περαιτέρω στάσιν σας.

Ν. Μ. — Έλαθα δυστυχῶς άρκετά άργά την έπιστολήν σας γιὰ νὰ υποδείξω νὰ Ικανοποιήσῃ την έπιθυμίαν σας. Πρόκειται μερὶς τώρα διαγράφεται τὸ ὅποιον μὲς της δικῆς σας πλευρᾶς, ὅσον και εκ μέρους τοῦ φίλου σας. Ο χαρκτήρ του εινε καλὸς, άλλ' εινε από τὸν άνθρωπον που σκέπτονται κατὰ τρόπον εγωιστικόν και πὸν δεν εινε πρόθυμος εἰς παραχωρήσεις. Σκέψις γάμου δεν ὕπαρχει εκ μέρους του, άλλ' οὔτε και παρόμοιον ένδοχόμενον εινε δυνατόν σήμερον. Δεν πρέπει νὰ πλῶνάσῃτε ἐπὶ τὸν σημείον αὐτό. Η άλληλογραφία τοῦ εἶδωλιν που μὸν γράφατε εδωμηνόρησε δύστυχῶς μερικάς περιέργους σχέσεις, αὐτὸς ποῖα δεν άντέχουν υπό τὸ φῶς της σήμερινῆς πραγματικότητος. Καὶ γιὰ αὐτὸ νομίζω ὅτι η περιπέτεια δεν εινε συμφέρουσα την στιγμήν αὐτήν. Δι' αὐτὸ εινε προτιμότερον νὰ άφίσητε τὰ πράγματα τὰς ὅς έχουν και νὰ μὴν αναλάβετε καμμίαν πρωτοβουλίαν.

Σ ο υ Τ α ι. Καλλιθέαν. — Τρυφερός και αίσθηματικός χαρακτήρ. Διάθεσις ρομαντικῆς και άνειροπόλης. Ροπή πρὸς περπετείας. Άγνὴ και εὐγενικὰ αίσθηματά. Λογική φιλαρέσκεια. Η έπαρσις σας με την ζωήν θά σας δημιουργήσῃ μερικάς προσκαίρους άπογοιεύσεις. Τὸ σημείωμα τοῦ φίλου σας εινε πολὺ μικρὸν, γιὰ νὰ μὸν έπιτρέψῃ νὰ εἰπάω ένα σαφές συμπέρασμα. Πρόκειται πάντως περὶ Ισορροπημένου τύπου, με εὐγενικὰ αίσθηματά και ψυχικὴν εὐγένειαν. Άξιόλογα διανοητικά προσόντα. Τὰ ὅποια θά έπιτρέψουν νὰ σταδιοδρομήσῃ επιτυχῶς εις την ζωήν. Νὰ άποφύγετε τὰς προδούρας έρωτικές περιπέτειας. Η ζωή θά σας έννοση άρκετά. Ο γάμος σας θραδύνει άκομή. Θά πραγματοποιήσῃ κατόπιν έντονης αισθηματικῆς και θά σας οδηγῇ εις ζωήν άνετον και άξιοπρεπή.

Γ ι ο λ α ν δ α 2. — Καλαίσθητος διαβόσις συνδυασμένη με αίσθημα άξιοπρεπείας. Είσαθε άρκετά φιλάρεσκος και σας άρέσει νὰ διακρίνεσθε και νὰ έπιβάλεσθε μεταξύ τὸν κύκλου σας. Θά έχετε κοσμικὰς έπιτυχίας. Η ζωή θά σας παρουσιάσῃ μερικάς άπογοιεύσεις κατὰ τὰ πρώτα σας ὅμηματα. Ιδίως ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ και τὸ αίσθηματικὸν πεδίου. Θά χρειασθῇ νὰ έπιδείξετε άρρετον ήθεις αὐτᾶς. Παρὰ τὰς καθύστερας και μάλιστα κατὰ τρόπον ελκρινέωσιν. Ο γάμος σας θά πραγματοποιήσῃ κατόπιν αισθημάτων και θά σας άναδείξῃ εις αὐτὴν καλὴν κοινωνικὴν καὶ οικονομικὴν θέσιν της σήμερινῆς. Μερικαί άνωμολαί και προστριβαί εις την σήμερινήν οικογένειαν σας. Τὸ σήμερινὸν αίσθημα σας εινε παροδικόν. Ο φίλος σας έχει άκομῃ χαρκτηρὰ διαγνημωσιν. Θά θραδύνῃ νὰ άποκηρύξῃ και δυστυχίαν. Όσον άφορᾷ τὸ χροῖμα, άριθμὸν κλπ., άποκαθίστε εις τὸν δόκτορα Κάμα.

Ε λ π ι δ ε σ π ὸ σ θ ὺ ν ο υ ν. — Χωρίς νὰ σας άπογοιεύσω δεν πρόκειται όμως νὰ σας δώσω πολλὰς έλπίδας. Ο φίλος σας εινε ένας δύσκολος χαρκτήρ. Κλεισμένος σὸν εαυτόν

του και χωρίς μεγάλην δυναμικότητα. Σ' αὐτὸν έχουν συντελεσεί διάφορα πειστικά της ζωῆς, τὸν ὅποιον έχουν άμείλιχον την ὀρμήν του. Εινε όμως πολὺ καλὸς, έλκρινής, θετικὸς και σοδάρως. Γι' αὐτὸς και ὁ ίδιος ψυχικός διότι ποφείρ και ὁ ίδιος ψυχικός διότι δεν μπορεί νὰ δώσῃ μίαν διεξοδὴν εις τὰ αίσθηματά που πλημμυρίζουν την ψυχὴν του. Θά έχευείζε τὸ μίαν θετικότεραν ένισχύσιν εκ μερὸς σας, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ αντιμετώπισῃ τὰς πολλὰς δυσκολίας που τὸν παρουσιάζει η ζωή. Η οικονομικὴ δυσχερεία εινε πραγματική. Η άνόρθωσις εινε λιγὰ και δύσκολος, ὅπως ὅποτε δεν θέα δύνει. Δεν μπορείτε και δεν πρέπει νὰ παραμελήσετε τὸ συμφέρον σας, οὔτε εινε σωστὸ νὰ άφήσετε την ζωήν σας νὰ μαρμαρῇ. Άλλά δεν έχάθῃ άκομῃ κάθε έλπίς. Τονώστε ήθικὰς τὸν φίλον σας με την στοργὴν και την άφοσίωσιν σας και έπωφελήσῃτε μιάς καταλλήλου στιγμῆς, γιὰ νὰ έπιδώσετε μίαν ελκρινήν εξέλησιν. Η εξέλησις αὐτὴ θά σας καθορίσῃ την περαιτέρω στάσιν σας.

13 Ι α ν α 13. Πειραιά. — Περιπτώσις γάμου δεν έμφανίζεται αὐτὴν την στιγμήν. Αὐ δυσχερείας θά καταστούν μεγαλύτερας προεχούσας και η έξομάλυνσις της καταστάσεως θά θραδύνῃ. Ο φίλος σας εινε ὀλίγον εὐνοϊστῆς της περισσοτέρον ακριβόχρους άπ' ὅσον θά έπρεπε. Κατατριβεται εις πολλὰς λεπτομερείας, πὸν δεν τὸν άφήνουν ν' αντιμετώπισῃ θραδύτητα και άποφασιστικότερα την ζωήν. Πολλὰ άνωμολαί και στενοχωρία εις την οικογένειαν σας. Θά περάσετε μίαν περιόδον άρκετά κρίσιμον. Πρέπει όμως νὰ κάμετε ὀποιοδήποτε και νὰ έχετε έμπιστοσύνην εις την τύχην σας. Όλα θά διορθωθῶν μιά μέρα και η ζωή θά σας άποζηλώσῃ δι' ὅλας τὰς πικρίας που έδοκιμάσετε.

Μ ε ξ ι κ α ν. — ΟΙ ένδοξοι σας δεν έχουν καμμίαν άξία. Τὸ ζήτημα τοῦ αναστήματος δεν παίζει ρόλον μεταξὺ δυὸ ανθρωπῶν που εινε καμνωμένοι γιὰ νὰ συνεννοηθῶν. Όσον γιὰ την διαφορά της ήθικας, και την θέλησιν. Η άπόστασις αὐτῆς έξασφαλίζει την έντυχίαν και την άρμονίαν σε ένα γάμον, πράγμα που δεν θά συνέβαινε άν ὁ μέλλων σας ζυγός σας ήτο της ήθικας σας ή περιπτώσις. Ο γάμος αὐτὸς θά σας έξασφαλίσῃ μίαν καλήν κοινωνικὴν θέσιν, ο.κονομικὴν άνειον και θά Ικανοποιήσῃ τὸν πόδον σας με τὰ ταξίδια. Η πραγματοποίησης του όμως δεν έμφανίζεται προσεχέως. Θά μετασβεσθῶν πολλὰ γεγονότα ὡς τούτα. Άλλως τε, η άναπόφευκτος αὐτῆς καυσῆς θά σας έπιτρέψῃ νὰ καμνέγαλῶσες και νὰ σοδάρωσῃτε.

Φ. Ο. Φ. 14. — Η διανοητικὴ σας συγκρότησις, πὸν την διακρίνει η τάξις, η εύρησμη και η εύκολος αντίληψις, θά σας έπιτρέψουν νὰ τερματίσετε επιτυχῶς τὰς σπουδὰς σας. Αὐ δύσκολα, πὸν θά προκύψουν θά εινε κυρίως οικονομικῆς φύσεως και ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ θά χρειασθῇ νὰ άντιπαλαστήτε πολὺ. Όπως ὅποτε έχετε τὸ άνατοκούμενον ψυχικὸν θάρρος και αὐτὸ εινε κατὰ δύστηνον, θά κατορθώσετε δια της έργασίας σας, νὰ καλυτερεύσετε την οικονομικὴν σας θέσιν. Έπικροτὰ άπολύτως την έπιφυλακτικὴν στάσιν σας ἐπὶ τοῦ αίσθηματικὸν πεδίου. Σὰς τονίζω όμως ἐπὶ άργότερα θά άγνοήσῃτε και θά νὰ γαπήσῃτε πολὺ. Σὰς διακρίνει ψυχικὴ εὐγένεια και λεπτότης αίσθηματά. Η έντονησὶς που προκαλεῖτε εινε πολὺ καλή. Υγεία καλή. Περιπτώσις γάμου δεν έμφανίζεται άκομή. Θά σας παρουσιάσῃ συντόμως μιά ευκαρία διορθώσεως της οικονομικῆς σας καταστάσεως. Μὴ την παραμελήσετε. Παρὰ την προσωρινότητά της, θά σας παράσῃ κάποιαν άνωκοφίαν. Κατὰ τὰ άλλα, τὸ μέλλον σας δεν πρέπει νὰ σας άνησυχῇ. Η ζωή θά σας άποζηλώσῃ δι' ὅλας τὰς σήμερινὰς δοκιμασίας.

Α μ α ρ α λ λ ι δ α. — Δεν βλέπω πιθανότητα έντυχῶς εξέλιξης αὐτοῦ τοῦ αίσθηματος και δι' αὐτὸ σας συνιστὰ νὰ παύσετε νὰ ασχολησθε με αὐτό. Ο φίλος σας δεν εινε από τὸς ανθρώπους

που προσηλώνονται εις ένα αίσθημα. Εινε άλλως τε πολὺ άπαιτητικός και κρίνει τὰ πράγματα κατὰ τρόπον άπολύτου υποκειμενικόν. Έξ αὐτοῦ αὐ παρεξηγήσεις και η έλλείψις συννοήσεως μεταξὺ σας. Καὶ σεις ἐπίσης δεν έσθε άρκετά έρμηει εις τὰ αίσθηματά σας. Κουράσεσθε πολὺ εύκολα και δεν παρῆχτε εις τὸς άλλους την έμπιστοσύνην. Η ζωή σας έμφανίζει μερικάς διακυμάνσεις. Θά δυσκολευθῇ εις τὸ ζήτημα της άποκαταστάσεως σας, η ὅποια θραδύνει ὅπως ὅποτε. Θά πραγματοποιήσῃ κατόπιν αισθημάτων, τὸ ὅποιον όμως θά σας δώσῃ προηγούμενως πολλὰς πικρίας και άπογοιεύσεις. Στενοχωρία ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ έπιπέδου.

Π ο ν τ ι κ α κ ι. — Είσαθε πολὺ άτόλμος και άδέλια. Μικρὰ καριέριστα, άλλ' έλλειψις θέρημης και ζωτικότητος. Η καλαισθησία σας ύστερη. Σὰς χαρακτηρίζει μεγάλην άπειρία. Πρόωρα αίσθηματά τὰ ὅποια όμως θά εινε μάλλον έπιφανειακά. Δεν υπάρχει τίποτε τὸ σύντομον από άποφύως εξέλιξεως της ζωῆς σας. Ραθύμως διαθεσις, η ὅποια δεν θά σας έπιτρέψῃ νὰ ασχοληθῃτε με τίποτε σοδάρως. Είς τὸ σήμερινὸν αίσθημα σας δεν άποδίδω σημασίαν. Μὴν εκτίθεσθε. Ο φίλος σας έχει χαρακτήρα άρκετά έπιπολαίον. Είς νὰ από τὸς ανθρώπους ποῦ εἰς ζήτησιν εύκόλους έπιτυχίας, άλλ' οὐ ὅποιοι εινε άνίκανοι δια μίαν σοδάρων προσπάθειαν. Σὰς συμπαθεῖ πράγματι και μπορεί τὸ αίσθημα σας νὰ συνεχισθῇ ἐπὶ τὴν ριαισθημα άκομή. Δεν πρέπει όμως νὰ περιμένετε τίποτε περισσοτέρον.

Μ α ρ γ α ρ ι τ α ν Κ. Π. — Χαρακτήρ τρυφερός και σπογγικός. Άνοικτοκαρδῆ και αἰσιόδοξος. Έχετε άρκετον θάρρος, όχι όμως μεγάλην έπιμονήν. Φυσικὴ και Ικανοποίησις και αίσθημα τάξεως. Ε' πιτήξετε μίαν συνέπειαν εις όλα τὰ πράγματα και αὐτὸ εινε καλόν. Νὰ έξομάλυνσῃτε τὰς σπουδὰς σας. Θά έχετε αξιόλογους έπιτυχίας και θραδύτητα δια της έργασίας σας θά δυναμίσῃτε νὰ καλυτερεύσετε την θέσιν σας. Από οικονομικῆς και κοινωνικῆς άποφύως. Η καρδιά σας κυτταί πολὺ εύκολα, άλλα δεν άποδίδω καμμίαν σημασία εις τὰ αίσθηματά αὐτῆς της περιόδου. Ο γάμος σας θά πραγματοποιήσῃ πολὺ άργότερα, κατόπιν έντονης αίσθηματικῆς ζωῆς γενικῶς. Θά σας Ικανοποιήσῃ και θά σας οδηγῇ εις ένα έπίπεδον πολὺ άνώτερον τοῦ σήμερινού. Ο φίλος σας έχει καλὸν χαρακτήρα και η εξέλιξις του θά εινε σύντομος.

Ζ α ν ν α ν. — Άρταν. — Δεν μπορὸν νὰ κατακρίνω τὸν τρόπον με τὸν ὅποιον αντιμετώπιζετε την ζωήν. Άποδεικνύει μίαν σοδάρων και Ισορροπημένην διάθεσιν, πὸν άποστηρέσει έντοτικώδως την έξαφρότητα με την ὅποιαν φέρωνται, τὰ σήμερινὰ κορίτσια. Η προσπάθεια όμως αὐτῆς δεν γίνεται σε σας χωρίς κόπον. Διαλέπω σε σας άναστατάσεις και έξεγέρσεις εσωτερικὰς, πὸν σας κάνουν πολλὰς φορές νὰ τὰ βάξετε με τὸν εαυτόν σας και νὰ καταδύσῃτε την άτολίαν και την αὐτοσυγκρατησίαν σας. Ο έρωας θά έλθῃ μέσα εις την ψυχὴν σας. Άλλά θά έλθῃ σὸν ένα ὀρηκτικὸ και πλούσιον αίσθημα και όχι σὸν ένας έπιπολαίος και πρόσκαιρος κραδασμὸς της χορδῆς της καρδιάς σας. Αὐτὸ δεν θά θραδύνῃ άλλως τε νὰ συμψῇ. Η ζωή θά σας παρουσιάσῃ μερικάς έναντιότητες, αὐτὸι όμως θά έξομάλυνθῶν. Ο γάμος σας θά πραγματοποιήσῃ κατόπιν αισθημάτων.

Η οικονομικὴ σας καταστάσις έμφανίζεται πολὺ δύσκολη πρὸς τὸ παρόν. Η θελήσιν της δεν θά εινε ταχεία.

Α γ ν η Κ α ρ δ ι α Σ. Π. — Καλὸς χαρακτήρ, με μεγάλην στοργὴν και τρυφερότητα. Εινε από τὸς ανθρώπους που άφοσιώνονται, άλλα πὸν εινε συγκροτημένος άρκετά άπαιτητικὸς άπέναντί των καλῶν αἰσθημάτων. Αὐ έπιτύχῃ εις την ζωήν του. Επὶ τοῦ παρόντος θά παρουσιάσῃ μερικάς δυσχερείας εις την

πραγματοποίησιν τοῦ γάμου σας. Η έξομάλυνσις των θά εινε εύκολος χωρίς εις την καλήν διάθεσιν που υπάρχει και από τὰ δυὸ μέρη. Η ζωή θά σας Ικανοποιήσῃ άρκετά. Μερικαί οικονομικαί δυσχερείαι θά παρακαμφθῶν.

Α ρ ι ε δ ν η ν. Πειραιά. — Τρυφερός χαρακτήρ και άρκετά αισθηματικός. Έχετε όμως μίαν τάσιν νὰ υπερβᾷτε τὰ πραγματικά σας αίσθηματά και νὰ τὰ στολίζετε με την φαντασίαν σας. Διαβόσις έπιδείξεως, έντὸς φυσιολογικῶν ὀρίων όμως. Άνοικτοκαρδῆ και γενναίος. Όλίγον σπαταλή. Αὐ δυσχερεία της οικονομικῆς σας καταστάσεως θά εινε προσωρινά. Βραδύνει, η ζωή θά σας έννοση άρκετά ὡς πρὸς τὸ σημείον αὐτό και θά σας έπιτρέψῃ μίαν αξιόλογον άνειον και οικονομικὴν άνεξαρτησίαν. Ταξίδι πρὸς τὸ παρόν ὀχι. Η έπιθυμία σας θά Ικανοποιήσῃ άργότερα. Ο γάμος σας θά πραγματοποιήσῃ εις νύμφην σχετικῶς ήλικίαν κατόπιν αισθημάτων. Άποφύγετε τὰς έπιπολαίας περιπετειάς.

Ε ν α τ ρ ε λ λ ο κ ο ρ υ τ σ ο Μ. Μ. — Η άγνήτη πλημυρίει την καρδιά σας και θά φουντώσῃ άκομή περισσότερο ὀχι λίγο. Δεν μπορὸν νὰ κατακρίνω αὐτὸ τὸ αίσθημα σας. Η διαφορά της ήθικας δεν εινε ένα τόσο φοβερό έμπόδιο. Άλλως τε, μὴ γυναικὶ με τὴ δικήν σας αίσθηματικὴν κατὰ εἶδος νὰ ὀχι ένα γέρο στήριγμα γιὰ νὰ έμπιστευθῇ την καρδιά της. Ο άνθρωπος αὐτὸς έχει μιά πλούσια αισθηματικὴν και μὴ ρωμωλα διαθεσιν γιὰ την αντιμετώπισιν της ζωῆς. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης θά άγνοήσῃ, άλλα διατάξει λόγω τῶν διαφορῶν που υπάρχουν άνάμεσα εις τοὺς δυὸ σας. Διαφορετικά, θά είχε εκδηλωθῇ από καιρὸ. Θά σας παρασχεθῇ σύντομα η εύκαιρία νὰ νὰ άφίσητε και ὁ ένας και ὁ άλλος την καρδιά σας νὰ μιλήσῃ. Σὰς έπαυλασμένων δι' αὐτὸν βλέπω κανένα έμπόδιο. Τουναντίον βλέπω ὅτι αὐτὸ τὸ θελὸν και συγκρατημένο αίσθημα σας θά μπορῶσθε νὰ εξελιχθῇ κατ' εὐχὴν.

Τ ρ ε λ λ ο θ ῆ λ υ κ ο ι. Θ. 17. — Δεν υπάρχει περίπτωσις συντόμως γάμου. Τὸ σήμερινὸν σας αίσθημα δεν πρέπει νὰ σας παρασύρῃ. Εινε μιά νεανική τρέλλα και τίποτε περισσότερον. Ο γάμος σας θά πραγματοποιήσῃ εις νεανίαν νεανίαν κατόπιν αίσθηματικῆς Προσηγόμενης θά έχετε πολλὰς έρωτικές περιπετειάς. Πρέπει νὰ προσέχετε, διότι θά διακινδυνώσετε την ὑπόληψιν σας. Δεν βλέπω χρηστικὴν μετασβολήν ἐπὶ τοῦ παρόντος. Θά χρειασθῇ νὰ αντιμετώπιζετε σοδάρως στενοχωρίας. Ο φίλος σας δεν έχει άκομῃ καμμίαν πείραν από την ζωήν. Εὐρίσκεται δε εις την περιόδον κατὰ την ὅποιαν πρέπει νὰ σκεπθῇ περισσότερον δια τὸ μέλλον του παρὰ δι' οἰοθῇτε άλλο. Η εξέλιξις του θά εινε θραδύ.

Μ. Β. Κ. Γ. — Η συμπαθεία και μιά κρυφή, άλλα δειλὴ άγάπη εινε άμοιβαία. Είσαθε και οἱ δυὸ χαρακτήρες «αἰετοί» και δυσκολευσθε τρομερὰ εις τὰς εκδηλώσεις σας, σε τρόπον που αὐτοσυγκρατησίαν σας. Ο έρωας θά έλθῃ μέσα εις την ψυχὴν σας. Άλλά θά έλθῃ σὸν ένα ὀρηκτικὸ και πλούσιον αίσθημα και όχι σὸν ένας έπιπολαίος και πρόσκαιρος κραδασμὸς της χορδῆς της καρδιάς σας. Αὐτὸ δεν θά θραδύνῃ άλλως τε νὰ συμψῇ. Η ζωή θά σας παρουσιάσῃ μερικάς έναντιότητες, αὐτὸι όμως θά έξομάλυνθῶν. Ο γάμος σας θά πραγματοποιήσῃ κατόπιν αισθημάτων.

Η οικονομικὴ σας καταστάσις έμφανίζεται πολὺ δύσκολη πρὸς τὸ παρόν. Η θελήσιν της δεν θά εινε ταχεία.

Α γ ν η Κ α ρ δ ι α Σ. Π. — Καλὸς χαρακτήρ, με μεγάλην στοργὴν και τρυφερότητα. Εινε από τὸς ανθρώπους που άφοσιώνονται, άλλα πὸν εινε συγκροτημένος άρκετά άπαιτητικὸς άπέναντί των καλῶν αἰσθημάτων. Αὐ έπιτύχῃ εις την ζωήν του. Επὶ τοῦ παρόντος θά παρουσιάσῃ μερικάς δυσχερείας εις την

για σας, θά είχε νὰ σας πῶ ὅτι η διαβόσις σας πρὸς εργασίαν άπορροφᾷ κατὰ ὅλην άκμήν σας και σας ώθει πρὸς μίαν ένκευρη στήλην ρουτίαν. Ο φίλος σας εινε από εκείνους που έπιτυγχάνουν δια της ήρεμης έργασίας και όχι δια τομηρῶν συνδυασμῶν. Είς νὰ καλὸς και εις τὸ βάθος τοῦ χαρκτηρὸς του υπάρχει άρκετὴ τρυφερότης. Δεν πρέπει νὰ έπιζητήσετε μίαν άφορμὴν δια νὰ θερμάνετε τὰς μεταξὺ σας σχέσεις. Θά άποτελοῦσατε ένα ταλασημένον ζευγάρι διότι έχετε πολλὰ κοινὰ χαρακτριστικά και κοινὰ τάσεις.

Γ. Χ. Φ. — Έάν είσαθε τὸ μὴ ρᾶς, θά έπιτυγχάνατε ὅτι άλλου έπιπύαν πρὶν από σας. Δεν πρέπει νὰ έξεγερθῃτε με ὅτι σας γράφω. Αὐτὴν η καθερὰ αἰδέσθεται. Την συμπαθεῖν της πρὸς σας την άφήσετε νὰ μαρμαρῇ και έπείδι εινε φύσις ζωηρὸν χαρακτήρος δεν παρέλκει νὰ άκούσῃ τὰ λόγια που της έμψύχουν άλλου με περισσοτέρη δέησι από σας. Έν τοῦτο, υπάρχει άκομή καιρὸς δια νὰ ανακτήσετε τὸ άπολεσθέν έδαφος. Άλλά γι' αὐτὸ χρειάζεται πρωτίτως τόλημν και έπιδειξίτης, τὸν ὅποιον δυστυχῶς στερεώσατε. Είσαθε τύπος ασυκρότητος, με ένα νοσηρὸν ρωμαντικὸν αδέλιον και χωρίς καμμίαν πρωτοβουλίαν. Οπως ὅποτε, ὀφείλω νὰ σας προεϋδομίσω δι' στήν ὑπόθεσιν αὐτὴν δεν βλέπω παρὰ ένα ἀπλό έρωτικὸ παιγνίδι και τίποτε περισσοτέρο. Άν φανθῇ καλὸς παίκτης, μπορεῖτε νὰ έχετε μερικάς Ικανοποιήσεις.

Α ρ η ν Λ α μ π α δ ι α ν. — Εὐφράτατος χαρακτήρ, με έξάρσεις και άποτομους μεταπτώσεις. Έπιμελής, λογικός, Ισορροπημένος. Δεν έχετε μεγάλην ὀρμήν, άλλα σας χαρακτηρίζει μιά τάσις πρὸς άνόδον η ὅποια θά σας διεκονίωσῃ πολὺ εις τὸν ὁρόν που θά ζῆς της ζωῆς σας. Δεν έχετε από αὐτον συνέπειαν εις τὰς πράξεις σας και συχνὰ εγκαταλείπετε ατελειώτα εκείνα τὰ ὅποια αρχίζετε. Αισθηματικός, θά έχετε μερικάς έπιτυχίας. Η εξέλιξις σας δεν θά εινε πολὺ ταχεία, άλλα πάντως Ικανοποιητική. Δεν πρέπει νὰ παρὰ σφραδῆ από τις διάφορας διαίσεις σκέψις που περνῶν από τὸ μυαλό σας.

Ε ν τ γ κ α ρ π ὀ ε. — Χαρακτήρ έπιπολαίος. Αντιμετώπιζε με άρκετην άμεμνησίαν την ζωήν. Μεταγωγικός και χαρούμενος και τίς άρες του. Εκδηλώσεις περιωρισμένης. Η κάποια ζωτικότητα του εινε άνωμολα με πολλήν άσυμμετρίαν. Έρωτικαί έπιτυχία, άλλα χωρίς θαδύτητα σημασίαν. Πολλὰ έμπόδια εις τὸν ὁρόν της ζωῆς του. Θά χρειασθῇ νὰ άγωνισθῇ άρκετά. Βραδύτερον θά έξασφαλίσῃ μίαν καλήν θέσιν. Δεν πρέπει ν

